

TANÁR ÚR

(Három novella)

Írta:

VÉGH MIKI

email: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Plátói szerelem

Dilemma

Tanár úr

Plátói szerelem

Dr. Zsótér Karola belgyógyász főorvos ezen az estén is zeneszórára ért haza. Kiszállva az udvaron a kocsijából, hallotta, hogy Boldizsár veri a zongorát. Ilyenkor, ha belép a házba, a fia eléje siet és nagy szeretettel ölelik meg egymást.

- Anyukám, megint sokáig maradtál a kórházban? Hányszor kértelek, fogjad vissza ezt a gyilkos tempót! Apa két éve, hogy váratlanul itthagyt bennünket, nem szeretném, hogy apátlan-anyátlan árva maradjak.

- Mondja a bagoly a verébnek, hogy nagy feje van. Ugye, Boldikám? 23 évesen neked sem a munkahelyeden kéne élned, hanem társaságba járni.

- Anyukám, nekem ti voltatok a társaság apával. Mióta meghalt, maradtál egyedül. A hölgyek pedig hidegen hagynak.

- Kivéve még mindig a diákkori plátói szerelmedet, ugye?

- Hűséges típus vagyok. Két szenvedélyem van gyerekkorom óta, a zene és a jog. Arról nem tehetek, hogy középiskolában beleszerettem valakibe, akinek erről nincs tudomása. Soha nem fogok tudni mást szeretni, ahogy benneteket sem akartalak felcserélni más szülőkre.

- Aranyos vagy. Félek, ha így haladunk, lassan ez a drága zongora depressziós lesz a sok szomorú hallgatótól. Legalább vidám táncdalokat játszanál rajta!

- A nótaszövegek a hangulatomat tükrözik. Különben pedig Beethoven, Mozart és Chopin sincsenek hanyagolva.

*

Fantasztikus! Pénteken délután a munkahelyemnél összefutottam álmaim istennőjével. Andrea néni, a volt osztályfőnököm, aki tíz évvel idősebb, mint én. Ő az, akit halálomig szeretni fogok, miközben neki fogalma nincs róla. Kért tőlem kölcsön egy római jog könyvet, ami természetesen nem volt a táskámban. Mivel sürgősen szüksége lenne rá, bátortalanul megkért, hogy másnap (szombaton) vigyem fel a lakására és adott egy névjegykártyát. Más kérdés, hogy cirka hét éve bevéstem címét a memóriámba. Régen találkoztunk és még mindig gyönyörű. Csoda, hogy itthon anyukám észrevette rajtam, valami történt velem napközben? Újabb ok az ábrándozásra. Mire hazajött a kórházból, legalább hússzor énekeltem el saját zongorakíséretemmel a következő nótát:

„Selyem hajad én még sose simogattam,
ibolya kék szemed sose csókolhattam,
sosem öleltem még patyolatszín vállad,
én még soha-soha nem jártam tenálad.
Csak titokban, titkon bolyongok utánad.”

Énekeltem és potyogtak a könnyeim. Szeretni titokban egy férjes asszonyt, reménytelenül. De legalább szombaton láthatom. Anyukám ezért a szerelemért neheztel rám. Mit tegyek? Hallani nem akarok arról, hogy összehozzon egy lánnyal. Saját érzéseimet gyaláznám meg vele.

„Magasan felettem, kéklő messzeségben,
ragyogsz, mint a napfény felhőtelen égen,
a te világod én soha el nem érem.”

*

- Szia, Boldizsár! Pontos vagy, mint az óra.

- Csókolom, Tanárnő! Mindig igyekszem pontos lenni. Ha valakinek megígérek valamit, nem akarok a pontatlanságommal csalódást okozni.

- Na, ez a „csókolom tanárnő,” nagyon nem illik a jelenlegi szituációhoz. Foglalj helyet itt a nappaliban!

Leült velem szemben. Volt gyerekszobám, tudom, hogy illett volna viselkednem, de képtelen voltam levenni róla a tekintetemet. Öt éve érettségiztetett bennünket matematikából. Nem vagyok elfogult, ha állítom, azóta fiatalodott. Hallgattunk. Zavarba hoztam a nézésemmel, mert elpirult. Nem jutott okosabb az eszembe, kivettem a táskámból a könyvet és az asztal felett átadtam neki. Biztos vagyok benne, ő intézte úgy, hogy összeért a kezünk.

- Miért döntött úgy a tanárnő, hogy matematikusként jogra jelentkezik?

- Előbb pertut akarok inni veled. Az érettségi banketten terveztem, hogy az egész osztállyal letegeződök, de láttam, sokan kerültek az ital hatása alá, ezért lemondtam a tervemről.

Letette a könyvet az asztalra és odament a bárszekrényhez. Tálcat, poharakat és italt vett elő. Öntött mindkettőnknek, majd pohárral a kezében odalépett mellém.

- Kedves ügyvédbojtár! Mondhatnám: Dr. Székelyhidy Boldizsár, mátol kezdve Andrea vagyok a számodra és eszedbe ne jusson a magázás!

Megpusztiltuk egymást, koccintottunk és kiittuk az italt a poharainkból. Nem túlzok, áram-ütésként ért a közelsége.

*

- A madarak megsúgták, az anyukáddal élsz és nincs barátnőd. Elsősök voltatok a gimiben, mikor felfigyeltem erre a szép szál legényre, aki egy fejjel magasabb volt a többiekénél. Ráadásul, elmondhatom, kimondottan szép fiúnak tartottalak és a viselkedésed, meg az öltözködésed is kilógott a sorból. Boldizsár az osztályom legjobb tanulója volt négy éven keresztül. Nem szereted a lányokat?

Zavarba jöttem és ezt észrevette.

- A kudarcokat nem szeretem. Mindig úgy ítélem, tanulok, mert a tudásban nem csalódhatok.

- Csodálkoztam volna, ha mást mondsz, mert igencsak végigmustráltál, miközben öreg csaj vagyok.

- Öreg csaj?

Az asztalon volt a kezem és, hogy elhallgattam, rátette a kezét a kézfejemre. Éreztem a teste melegét. Még szerencse, hogy ültem.

- Bevallom, tetszik nekem ez a romlatlanság. Egy komoly, művelt férfi, aki zavarba jön a nő érintésétől.

- Ennyire nem igaz. Nem minden nő érintésétől jövök zavarba.

- Köszönöm. Ezek szerint nálad még jegyezve vagyok?

- Immár kilenc éve és egyedülként.

- Ha én ezt tudtam volna?!

- Az összes fiú az osztályból rajongott érted.

- Fiatal házas voltam. A többiekről sejtettem, de rólad nem. Nagyon sajnálom utólag.
Visszaült a székére. Ekkor már nem az ő keze volt az enyémen, hanem én fogtam az övét.

*

- A férjed dolgozik?

- Biztos voltam benne, hamarosan felteszed ezt a kérdést. Abban az évben váltunk el, amikor ti érettségiztetek. Ő is matematikus volt és társadalmilag elkötelezett.

- Ez mit jelent?

- Egy gyerek, nem gyerek. Két gyerek kell a szinttartáshoz, de legalább három, hogy ne haljon ki a magyarság. Nekünk pedig egy sem jött össze öt év alatt. Szajkózta, én vagyok a meddő, hiszen ő röptében is képes lett volna... szóval érted? Elváltunk. 28 éves voltam és eldöntöttem, több nyugót nem veszek a nyakamba. Megelőzve a következő kérdésedet, nincsen barátom. Jogra pedig azért jelentkeztem, hogy hasznosítsam a szabadidőmet. Van egy nyomorult lakásom, amit alig tudok fenntartani a pedagógus fizetésemből. Nagyon elgondolkodtál.

- Örülök, hogy nem vagy gondolatolvasó.

- Doktor úr, olyan szennyes gondolataid vannak?

- Gondolataimban főszerepet játszol (mint általában,) így azután a szennyes ilyenkor áll legtávolabb tőlem. Esküszöm, nehezebb helyzetben vagyok, mint a legcikisebb szigorlatomon voltam.

- Ne felejtse el, én vagyok a nő és szemrebbenés nélkül vallottam, mindig szimpatikus voltál nekem!

- Vonzódásom hozzád nem természetesen indult és ma sem az. Erről anyukám tudna mesélni és a zongorám.

- Nem tudtam, hogy muzikális vagy.

- Pedig konzervatóriumot végeztem. Imádom a klasszikus zenét és 14 éves korom óta a magyarnótákat a szövegük miatt.

- Merjek szerénytelen lenni?

- „Ha szívedbe zárnál, szebb lenne az élet,
lábad elé raknám a virágos rétet.
Minden dalos madár, csak nekünk dalolna,
ha szívedbe zárnál, milyen jó is volna.”

Andrea elkezdett sírni, majd felugrott és átrohant a másik szobába papírzsebkendőért.

*

Mikor visszajött, nem ismertem magamra. A tudatalattim cselekedett helyettem. Átkarolva a derekát, az ölembe ültem és megcsókoltam a könnyes szemeit.

- „Ha az enyém lennél, virágokon járnék,
szélben, hóviharban én sohase fáznék.
Mindig mosolyognék, mindig csak dalolnék,
fénylő két szemedhez hűtlen sosem lennék.”

Abban a pillanatban megdördült az ég és zuhogni kezdett az eső.

- Akkor is gyönyörűek a szép kék szemeid, ha könnyesek. Ezek a te könnyeid. Nem tudom szavakban kifejezni, milyen boldog vagyok, hogy nem tiltakozol az ölelésem ellen.

- Helyette vallomást teszek neked. Három hete találkoztam Annával. Tudod, a Krizsán Anna, aki szintén jogász lett. Úgy irányítottam a beszélgetést, hogy minél több dolgot megtudjak a volt osztályom példaképéről. Anna szép lány.

- Nem kétséges. Sok szép nő van ezen a földön, de istennő számomra csak egy.

- Ezért nem tőle kértem jegyzetet. Megtudtam, hol dolgozol és becserkésztelek. Tisztában voltam vele, kikoszorazhatod az öreg nőt, de legalább nem élek többé hamis illúzióban.

Megszólalt a telefonom és anyukám hívott. A viharos szél levert a tetőről két cserepet. Haza kell rohannom, hogy kiküszöböljem a hibát. Még szerencse, hogy autóval voltam Andreánál.

- Könyörgöm! Pertut ittunk, tehát alkohol van benned. Fizetem a taxit, de ne üljél ittasan autóba!

- Édes vagy. Hidd el, tudok vigyázni magamra! Főleg, ha tudom, aggódnak értem. Ugye, találkozunk holnap?

- Az nagyon soká lesz. Kérlek, hívd fel, ha hazaérsz!

*

Itthon a kapu előtt szálltam ki a kocsiból, hogy a beállással ne vesztegessenek időt. Egy percre felhívtam Andreát. Anyukám a teraszon állt. Kezébe adtam a zakómat meg a nyakkendőmet és mivel láttam melyik cserepek lógnak félig a tetőről, másztam fel a létrán. Pár perc és helyére voltak téve. Majd később felmentem a padlásra és odaszögelttem őket a tetőléchez.

- Anyukám, képzeld el, öt éve elvált a férjétől és azóta egyedül van! Andrea egy csodálatos nő. A hosszú szőke haja, az ígésző szemei. Megveszek értük. Szoknya és blúz volt rajta, a nyakában aranylánc. Volt rajta harisnya is, mert úgy illik. Szép a lakása és mindenhol érezni a parfümje illatát. Amin meglepődtem, hogy nem volt sminkelve. A gimiben mindig sminkelve láttam.

- Okos nő. Tetszeni akar neked, de hosszútávon. Én sem szoktam itthon sminkelni. Erről jut eszembe egy régi kabaréból való epizód:

„Bíró Marcsa sétálni ment szombat este.
A pofája csuda módra kivolt festve.
Séta közben utolérte egy nagy zápor,
mind lejött a vakolat a pofájáról.”

- Többször azt mondta, hogy ő egy öreg nő. Ugye nem baj, hogy tíz évvel idősebb, mint én?

- Édesem, bepánikoltam, hogy a padlásra beesett az eső. Csak ennek tudhatom be, hogy nem vettem elő a videokamerát, pedig érdemes lett volna. Az én okos fiam úgy fel van dobva, mint ahogy még akkor sem, mikor doktorrá avatták. Megkérdezem, bár nem illik: lefeküdtetek?

- Sajnos nem.

- Tudom, hogy kívánod, de csak akkor történjen meg, ha hosszútávra tervezel vele!

- Ebben biztos lehetsz. Andrea ezen a világon a másik nő, akinek egy szavára képes lennék bármit megtenni.

*

Vasárnap kénytelen voltam kocsit nélkül menni, mert anyukám ügyeletes volt a kórházban. Elvégre az ő autója. Andrea csókkal várt. A 23 éves Boldizsár életében először csókolózott.

- Féltem, hogy anyukád lebeszél rólam. Elvégre, ő a másik nő, akinek bármi egyetlen szavába kerül.

- A kivétel erősíti a szabályt. Nem tudna rólad lebeszélni, ahogy miattad sem lennék képes megtagadni őt. Miután végeztem a teendőimmal, sokat meséltem rólad.

- Szerintem zongoráztál is.

- Működik a telepátia köztünk.

„Hogy mondjam meg néked, mennyire szeretlek,
az én nagy szerelmem mivel üzenjem meg?
Megüzenjem-e a víg dalos madárral,
elköszönő estén szellő fuvalmával?
Vagy az eső cseppje őszi délutánon,
az mondja meg néked, hogy te érted élek, s te lész a halálom.”

- Szeretném elhinni, de kishitű vagyok.

- Sok okod van rá. Csak a gimiben számtalan rajongód volt, engemet meg evett a fene a féltékenységűtől.

„Ki vigye meg a hírt, mennyire kívánlak?
El kéne dalolni az egész világnak.
Az egész világon hadd tudják meg rólad,
hogy te milyen szép vagy, hogy te milyen jó vagy.”

- Nana?! A jogásznak mindig az igazság útján illik járni. Van a dalnak folytatása is.

- Este is itt hagytam abba. - Nem lesz másé a szívem. Vele szeretnék üzletet kötni.

- Ha ezt anyukám hallaná, kinevetne téged. Az én szívem már akkor a tiéd volt, mikor még csupán a naplóból tudta a nevemet.

*

Hogy én egy nőt simogassak, az velem nem fordult addig elő. Elkezdtem simogatni ruhán keresztül.

- Azt hiszem, tudat alatt erre vágytam. Játékszer lehessenek egy óriás karjaiban.

- Nem Andika, nem játékszer vagy, te az én ajándékom vagy.

Csókolóztunk és egyre oldottabb lettem. Benyúltam a pólója alá.

- Kilenc éve, hogy először megláttalak, azóta kívánom ezt a drága kis tündért.

- Nem mondd, hogy én ébresztettem benned először férfiúi vágyakat?

- Először és azóta milliószor, ahányszor rád gondolkodok, vagy látlak a tablóképen.

- Máris érzem, te nemcsak szavakkal tudsz udvarolni, de a testemen is mesterien játszol.

Utólag úgy éreztem, ezzel a kijelentésével bátorítani akart, hogy a szoknyája alatt megismerhessem legrejtettebb kincsét. Azt hiszem, hosszú csend következett. A mámor elvette az eszem, de szerencsémre az övét is. Mikor magunkhoz tértünk, feküdtünk a hálósobájában ruha nélkül egymást szorosan ölelve.

- Andikám, ez te vagy? nem hiszem el. Az életemet adtam volna oda sok éven keresztül egy ilyen fergeteges szeretkezésért, veled.

- A lényeg, ha különböző utakon is, de egymásra találtunk.

- Anyukám soha nem mondta ki, de tudom, hogy bolondnak tartott. Pedig csupán hűséges voltam a saját érzéseimhez és ez igaz minden vonatkozásban rám.

- Arra nem gondolsz, hogy kelepcebe csaltalak?
- Engemet nem lehet kelepcebe csalni. Voltam párszor kitéve kísértésnek, de az illető számára mindig kudarcral végződött. Utoljára Krizsán Anci akart felcsalni a szülei lakására még tavaly, diplomaosztás előtt.
- Nem mentél fel vele? Pedig jó alakú, szép lány.
- Andikám, többször hallottad tőlem, szép és csinos lányok sokan vannak, de istennőm csak ez az egy.
- Ő kezdte, nem én, de fergeteges volt a második felvonás is.

*

Bizonyos ideje úgy észlelem, gubanc van nálunk, amit nekem illik kicsomózni. Mostanában anyukám mindig előbb ér haza, mint én. Ráadásul azt tapasztalom, nem örül egyszülött fiának. Bezárkózik a szobájába és köszönésen túl nem társalog velem. Döntöttem. Ezen a napon munkából egyenesen hazajöttem, aminek nem örült Andrea. Végre meghallottam, hogy beáll az autóval az udvarra. Elé siettem, ahogy mindig szoktam, ha én érek előbb haza.

- Anyukám, ennyi munkád volt a kórházban? Aggódva vártalak.
- Boldikám, próbálj természetes lenni, ahogy szoktál! Ez a szöveg ugyanis mesterséges!
- Úgy észlelem, haragszol rám valamiért. Márpedig a mi családukban nem volt jellemző a harag soha, még apa idejében sem.
- Rendben, vágjunk a közepébe! Öt hete, hogy összehozott benneteket a véletlen. Még az első találkozásról beszámoltál nekem, azóta szinte semmi, viszont esténként későn jössz haza. Alighanem bekövetkezik az is, hogy nála maradsz éjszakára.
- Többször tesz róla említést, de nekem van egy anyukám, aki vár itthon.
- Ne szédítsél! Az én okos, daliás fiam megbolondult teljesen. Ami az okosságodat illeti, nem kell bizonygatnom. Még általánosban szedtél be egy fejre állított széket és emiatt sírva jöttél haza. Természetesen a bizonyítványodban nem szerepelt ez a négyes. Az én fiam soha nem kapott ötösnél rosszabb jegyet, pedig majdnem 17 év tanulás van mögöttem. A daliás termetedet pedig a vak is látja. 14 évesen megcsapott a szerelem szele, de nem úgy, mint egy normális fiút. Te titokban tartottad, viszont ragaszkodtál hozzá.
- Tudom, anyukám, most fog következni, hányszor próbáltál csinos lányokkal összehozni. Utoljára tavaly a kis doktornővel, aki bekerült a kórházatokba, mint kezdő orvos. Elhívtad és nem jött össze a dolog, mert nem haraptam rá a csalira.
- Volt az elmúlt években több kudarcos próbálkozásom is. Végül úgy könyveltelek el, hogy...
- Mondjad ki, hiszen orvos vagy! A fiad nem férfi. Megbocsássál, ma is te vagy a világon a legfontosabb számomra, de nő vagy és ezért nem beszélek meg veled intim dolgokat. Már 14 éves koromban férfinek éreztem magamat.
- Ennek örülök. Soha ne legyen az életben nagyobb tévedésem. Világosodik anyád elméje. A találkozásaitokról azért nem mesélsz már nekem, mert intelmem ellenére lefeküdtetek.
- Naponta.
- Álljon meg a fáklyásmenet! A piros betűs napokon is?
- Olyan még nem volt ennyi idő alatt.

- Esetleg az lehet, hogy Andrea terhes. Én a szerelmedet kétszer láttam. A szalagavatón és a ballagásotokon. Kétségtelen, nagyon szép nő. Engemet kissé zavart, hogy az iskolának szinte minden hímtagja rajta legeltette akkor is a szemét.

- Erről ő nem tehet. Abban az időben ő volt a legfiatalabb tanárunk.

- Szombaton nem leszek ügyeletes. Tiszteld meg az anyádat azzal, hogy bemutatod nekem őt. Ebédre várom!

- Örülök neki, de Andrea nem lesz elsőre boldog. Fél tőled. Fél attól, hogy idősnek tartod hozzád.

- Édesem, 23 éves vagy és pontosan tudod, nekem mindig a te érdeked volt a fontos. Buta, ha fél tőlem. Arra viszont számítsál, hogy aktív leszek és elbeszélgetek vele, hogy jobban megismerjem!

Lényegében ennyi volt a megbeszélnivalónk. Összeöleleztünk és hitem szerint szent lett a béke.

*

Reggel felhívtam a szerelmemet. A telefonomra ébredt. De hát, miért legyen neki jobb, ha én dolgozom, ő meg nyári pedagógusszabadságon van? Váztoltam a szombati programunkat és hallani lehetett a hangján, hogy felébredt. Ez van. Nekem meg az éjszakám volt zavaros álmokkal tarkítva. Abban biztos voltam, anyukám nem tesz keresztbe nekem, de sajnos beszélgetésünkben volt egy momentum, ami elbizonytalanított. Az én Andikám lehet, hogy terhes? Biztos vagyok benne, a babának én vagyok a nemzője, de anyukám viszonyulása másra utal. Márpedig, ha szombaton ezt kitérgetné Andreával, abból bizony csúnya folytatás születhet, ismervé az én mimóza szerelmemet. Még volt három napunk barátkozni anyukám ötletével. Szombaton kocsival mentem érte. Erre szokták mondani: az én szépségem szebb volt, mint valaha. Fogalmam nincs ki az a „valaha,” de tény, Andrea a napot a fodrásznál indította. Mielőtt elindultunk a „vesztőhelyre” még sminkelt is.

- Hány évesnek érzed magadat, kincsem?

- Bakfisnak, csak kár, hogy a külsőm mást mutat. Esküszöm, nem voltam így begazolva, mikor férjhez mentem.

Anyukám szeretettel fogadta. Első momentum, hogy letegeződött vele. Tíz perc múlva ketten sűrögtek körülöttem a táplálkozás vonatkozásában. Andreán látszott, hogy nem kell féltennem, feloldódott jövődöbeli anyósa társaságában. Ebéd után anyukám kitömött halaszthatatlan feladattal, amit nem tudtam elvégezni társaságukban. Ravasz a doktor néni. Ekkor következett a tényleges ismerkedés, kettesben.

- Nézlek és csodálkozom, mert a megjelenésed és a fiamtól kapott információk nincsenek szinkronban egymással. Női szemmel is egy szépség vagy. Korodat meghazudtolva a törékeny, de nagyon is formás alkatoddal.

- Nem tettem semmit érte. Illetve, annyit igen, hogy mindig odafigyelek a táplálkozásomra. Most fogalmazódik meg bennem, hogy hiú vagyok.

- Egy ilyen hölgy millió kísértésnek van kitéve.

- Tekintsünk el a munkahelyi kísértésektől, mert igaz, a srácok bolondulnak utánam, de én az iskolában pedagógus vagyok, méghozzá szigorú matematikatanár. Férjemmel az egyetem éve alatt barátkoztunk össze és a diploma megszerzése után nyomban összeházasodtunk. Azt nem mondom, hogy kitűnő házasságban élünk, de az átlagnak megfeleltünk. Mindketten vidékről származunk. A férjem meglehetősen konzervatív gondolkodású volt. A nőnek elsődleges fel-

adata a gyerekszülés. Aminek nem feleltem meg. Arról nem lehetett szó, hogy menjünk el ki-vizsgáltatni magunkat, elvégre ő abból indult ki, hogy szexuálisan csúcsra jár, tehát bennem van a hiba. Nem erőltettem tovább a dolgot. Meddő vagyok és kész. Gyerekre különben sem nagyon vágytam, ugyanakkor elkönyveltem magamban, hiába a külső szépség, ha belül rohadok. Bocsássál meg, tudom nem a legjobb kifejezés arra, hogy selejtes vagyok, aki nem képes gyermeket szülni.

- Andika, én viszont orvos vagyok. Minap a fiam kikotyogott valamit, aminek szeretném tudni a magyarázatát!

- Bátran kérdezzél, hiszen csak így ismerhetsz meg és nagyon egyetérték velem, hogy szeretett fiadnak nem akarsz rosszat!

- Mikor volt menzeszed?

Andika felkelt az asztaltól, odament a retiküljéhez és beleolvasott a titkos jegyzetébe, majd visszaült a helyére.

- Május 23.

- Ehhez képest mindjárt augusztust írunk. Nem biztos, de nagy az esély rá, hogy babát vársz. Szeretnéd?

- Tudom, az imént mást mondtam. Szeretnék gyereket, de csak akkor, ha Boldi kitart mellett. Nekem ő fontosabb a babánál.

- Benne biztos lehetsz. Ha akarod, hétfőn elmegyek érted és végére járunk a dolognak!

Akkor léptem be a szobába, mikor Andrea odalépett anyukámhoz, hogy megölelje. Egymás szavába vágva mondták el beszélgetésük részleteit.

*

Ültünk az asztalnál, majd megfogtam a szerelmem kezét és odavezettem a zongorához. Anyukám képen volt, hiszen este megbeszéltem vele az elhatározásomat. Tálcat tett az asztalra, amit Andika nem láthatott, hiszen háttal ültünk. Italt vett elő a bársekreányból és töltött három pohárba.

- „Szeretem a Holdat, mely a fejed fölött ragyog,
szeretem az Istent, aki téged nekem adott.
Szeretnék a lábad elé szórni minden virágot,
de szeretném, (úgy, ahogy van) neked adni
Mindenestől ezt az egész világot.”

Andikám, légy a feleségem!

Hátranézett anyukámra, majd boldogan mondott igent. Ujjára húztam a jegygyűrűt, amit előző nap vásároltam. Eltört a mécses. Andreának potyogtak a könnyei.

- Gyerekek, gyertek ide az asztalhoz, hogy én is osztozhassak az örömetökben! Kislányom, ne sírjál!

A könnyező szerelmemmel megcsókoltuk egymást még a zongoránál, majd az asztalnál anyukám kapta mindkettőnk részéről a neki járó puszikat. Koccintottunk és fenéig ürítettük poharainkat.

- Andikám, ma nálunk fogsz aludni. Ha számodra szimpatikusabb, könyveljed el úgy, hogy Boldi ivott és nem engedem kocsiba ülni!

- De hát...

- Csillagom, sokadszor hivatkozom arra a mai napon, hogy orvos vagyok. Tudom, nem készültél fel arra, hogy itt aludjál. Én meg azt mondom, nem lesz szükség a hálóingre.

*

Andika örült neki, hogy külön lakrészem van fürdőszobával együtt. Az éjszaka során alighanem a jegygyűrűje legalább annyi pusztit kapott, mint én, bár semmi okom a panaszra. Reggel korán akart kelni, nehogy anyukám megelőzze, mert az szerint cikis lett volna. Mikorra szalonképessé tettem magamat, ők javában társalogtak a nappaliban.

- Andikám, bár már túl vagytok a komoly döntésen, én mégis szeretnék használati utasítást adni a fiamhoz.

- Ne haragudj, de az ilyen fogalmazástól hajlamos vagyok bepánikolni!

- Ha nem bíznék benned, hallgatnék. Tudnod kell, Boldi az apja génjeit örökölte. A férjem: Dr. Székelyhidy Andor, két éve, hogy tragikus körülmények között meghalt. Onkológus volt. Imádta a szüleit és rajtuk kívül nem volt ember, akiket szívből szeretett volna. 40 éves korában, mikor egy éven belül mindkét szülője meghalt, mi akkor ismerkedtünk meg és elmondhatom, Boldi igazi szerelemgyerekként jött a világra. Összeházasodtunk és boldogan éltünk hármasban. Boldi imádott bennünket, csak 14 éves korában jött rá, hogy rajtunk kívül él egy nő a földön, akit első perctől kezdve reménytelenül imádott.

- Ezt tudom, bár azontúl, hogy számomra is szimpatikus volt, egyéb jelét nem adtam vonzalmamnak.

- Két éve történt, egy gyerek a klinikán meghalt, bár Andor mindent megtett az életéért. Az apuka úgy felháborodott, hogy a férjemet agyonlőtte. Boldit az apja halála úgy padlóra küldte, hogy majdnem ő is követte az apját. Szerencsémre sikerült hatnom rá. Nagyjából fél évvel ezelőtt eladtam a férjem kocsiját és befizettem erre a Mercedesre, amit már te is ismersz. Volt két hét, amikor nem közlekedhettem autóval és egyik alkalommal, egy orvos hozott haza. Nem szívesen idézem vissza emlékezetemből a fiam gyilkos szemeit. Azt hitte a kis butám, hogy megcsalom az apja emlékét. Nem kétséges, ha így lett volna, Boldi megöli a konkurenciát.

- Úristen, erről nekem nem beszélt.

- Andikám, a férjemnél és a fiamnál egyaránt felfedezhető, ők csak szélsőségben tudnak gondolkodni. Ha elhagyod őt, egyúttal az életére törsz. Képtelen lenne elfogadni, hogy nem vagy többé a számára.

- Hidd el, ameddig ennyire fog szeretni, bennem fel nem vetődik a hűtlenség!

- Kislányom, vigyázz, mert ez Boldinál nagyon komoly dolog! Imád engemet és tégedet, de kettőnkön kívül, mindenkihez az udvariasság határain belül viszonyul. Hiszem, hogy babát vársz és tudom, Boldi számára a saját gyereke lesz az isten. Valamikor azt akartam, hogy ő is orvosira menjen, hiszen a szülei orvosok voltak. Ő azonban már a dedóban eldöntötte, hogy ügyvéd lesz. Képtelenek voltunk meggyőzni döntése helytelenségéről. Ma már persze azt mondja, ügyvédként mindenkinek meg fog fizetni, akik nem az igazság útján járnak. Ha találkozna az apja gyilkosával, aki persze börtönben van, Boldi gondolkodás nélkül két kezével fojtaná meg.

- Nincsen okom a félelemre. Ha számára megemészthető a különbségünk, én soha nem fogok okot adni neki a féltékenységre.

- Kislányom, nem elég, hogy szeressed őt, neked velem is jó kapcsolatot kell ápolnod, ahogy ez részemről is igaz.

*

Ha az ember úgy érzi, körülötte mindenki megbolondult, akkor sürgősen végezzen önvizsgálatot! Miután anyukám szimatot fogott az esetleges nagymamaságát illetően, mese nincs alapon, hétfőn bedugta a kocsijába a menyasszonyomat és irány valahova, amit azóta sem tudok, hogy hol van. Délután készültem a munkából hazafelé, mikor berobogott a szerelmem. Kollégáimnak csöpöghetett a nyáluk, mikor Andikám a nyakamba ugrott és a fülembe súgta, hogy vigyázzak, mert másodmagával van! Természetesen anyukám a lelkére kötötte a kismamának, este nálunk találkozunk hármasan. Soha nem szoktam megvétózni az ötletét, tehát irány Andrea otthona, majd tisztességes időn belül elindultunk hozzánk. Véletlenül sem szeretnék tiszteletlen lenni a hölgyekkel szemben, de nem tagadhattam, hogy anyukám is megbolondult. Gyerek még sehol, de máris elkezdte a tervezgetést. Ami biztos, a baba megszületése után ha ideiglenesen is, de a jelenlegi otthonunkban fog élni Andikám és a baba, mert az orvos anyukám ragaszkodik hozzá, hogy az unokája orvosi felügyelet alatt legyen. (Na persze, a belgyógyász nagymama.) Kedden Andrea lakásán elővezettem a következő hétvégi programunkat.

- Andikám, meg akarom ismerni a szüleidet!

- Júúúj! Az én szüleim egyszerű emberek, akik a földből meg az állatokból élnek.

- Csúnya vagy. Férfjhez mentél és a tanulatlan szüleid lakást vettek neked. Nekik köszönheted, hogy válásotok után nem kellett albérletbe menned.

- Rendes emberek, de a te szüleid orvosok.

- Nem érdekel. Féltél anyukám véleményétől, most nekem van rá okom, de akkor is lemegyünk hozzájuk.

- Tudnak rólad és a korodat is tudják. Arról viszont nem beszéltem, hogy milyen előkelő családból származol.

- Angyalkám, ma hamarabb akarok hazamenni, mert nem szeretném, ha anyukám megint besokallna.

- Jól van, megnézem a menetrendet és szombaton korán reggel elindulunk. Számítsál rá, hogy 327 kilométer és öt óra vonatozás vár ránk!

- Teérted bármilyen áldozatra kész vagyok.

Reggel korán hívtam, hogy én ébresszem őt sírós hangon.

- Jézusom! Mi történt, Boldikám?

- Kitelt itthon a becsületem. Anyukám megvert. Képzeld el, este hazajöttem és mondtam neki, hogy hétvégén lemegyünk Békésbe, de szeretném, ha odaadná a Mercit, mert egy kismamának nem egészséges zötyögni a vonaton.

- Ez még este történt? - Elnevette magát a kis szemtelen, miközben én bőszen szipogtam. - Karola jó kondícióban van, ha este látta el a bajodat, de te még reggel is sírsz.

- Ne viselkedjél úgy, mintha már feleség lennél, mert meggondolom magamat!

- Látod, Boldikám, te is megváltoztál az elmúlt három napban. Nem szoktál viccelődni. Azért azt nem akarom, hogy autóval menjünk, Karola meg buszozzon a kórházba.

- Nem fog buszozni, mert a kórház kocsija fogja őt furikázni. Egyébként, mikor előadtam az ötletemet, ő mondta, hogy odaadja az autót. Hozzátette: vigyázzak rád meg az autóra, mert, ha baj történik, haza ne merjek jönni. Bocsássál meg, Andikám, de most komolyan kicsordult a könnyem, hogy elképzeltem a szituációt.

- Nagyon szeretlek, te nagy mackó.

*

Szombaton, mire leértünk a tanyára, kellemes illatok csapták meg nózinkat a konyhából. Fehér Anna néni és Pista bácsi, becsületes magyar (jó értelemben vett) parasztok. Majdnem hetven évesek. Van Andikának egy nővére, akiről addig nem esett szó. Súlyos értelmi fogyatékos. Azon túl, hogy maga a környezet idegen volt számomra, sok rosszat nem mondhatok róluk. Nehezen viseltem, hogy nemcsak Anna nénivel kellett összepuszizkodnom, hanem Pista bácsival is, aki ráadásul bajszos, na és Annával, a 40 éves nővérrel. Ráadásul az egész napot figyelembe véve: háromszor. Először érkezésünkkor, másodszor, mikor Andrea elmondta, hogy babát várunk és a harmadik a búcsúzási szertartás volt. Marasztaltak ugyan bennünket, de Andikám láthatta orcámon, hogy idegen számomra a közeg, ezért kitalálta, hogy vasárnap nekem fontos munkám lesz és ő is tanítványt fogad. Ha már az általam imádott hölgyekre használtam azt a goromba kifejezést, hogy megbolondultak (állítólag velem együtt), nos ez Fehéréknél is lejátszódott, miután megtudták, hogy tavaszra unoka várható. Attól kezdve ők is elkezdtek tervezni, akárcsak anyukám. Kétségtelen, mióta összejöttünk Andreával, gyakran érdeklődöm hogyléte felől, hiszen imádom őt, de attól, hogy babát vár, az effajta érdeklődésem hatványozódott.

- Andikám, nem harapták le a fejemet a szüleid.
- Rendes emberek, csak nem tagadhatom, hozzájuk képest túlképzett vagyok a jóvoltukból. Ha hazamegyek, kevés közös témánk akad.
- Nyugi, kismama, ezután anyukáddal bőven lesz témátok!
- Jelzem, ha leharapták volna a fejedet, akkor lennénk nagyjából egyforma magasak.
- Ha akarod, levághatod!
- Amit levághatnék, az szerencsére mások számára láthatatlan maradna, viszont Andikádnak három napon belül hiányérzete lenne.

*

„Októbernek, októbernek elsején,
nem süt a nap Csikarcfalva mezején.”

Mondja a népdal ezt a valószínű igazságot. Nekünk sütött a nap és nemcsak képletesen a szívünkben. Az anyakönyvvezető szép szavakkal boronált össze bennünket Budapesten. Lakodalom nem volt, hiszen a szerelmem másodszor ment férjhez és mivel az egyház ezt bűnnek tartja, csak polgári esküvőnk lehetett. Elég sokan megjelentek a házasságkötő-teremben Andrea kollégái közül is, akik kivétel nélkül nekem tanáraim voltak. Andikám ebben a tanévben nem vállalt érettségiző osztályt, hiszen nem akarja cserbenhagyni a tanítványait érettségi előtt, hogy elmegy szülni. Márpedig márciusra várható a kis Székelyhidy. Itt jegyzem meg, Andrea ragaszkodott hozzá, hogy ő a továbbiakban: Székelyhidy-Fehér Andreaként akar élni.

„Ne gondold, hogy az a tavasz, amikor a rózsza nyit az ágon,
fű, fa, virág újra zöldül, dalos madár csicsereg a fákon,
ne gondold, hogy az akácfa csak tavasszal bontogatja szirmát.
Az a tavasz, amikor a szív a szívnek megtalálja titkát.”

Imádom az én gyönyörűségemet. Napról napra jobban szeretem, bár tudom, ez így butaság. Anyukám anyagi hozzájárulásával és munkaadóink empátiájával egy hetes nászútra mentünk Párizsba. Kis túlzással én oda hazajárok, hiszen legalább ötször voltam eddigi életem során és még a nyelvet is beszélem. Azzal nem számoltunk, hogy a csillagom még nem ült repülőgépen. Nagyon parázott a drágám, de meggyőztem, ott leszek vele és együtt fogunk zuhanni. Viccelni akartam és elkövettem azt a bunkóságot, hogy közöltem, eddig még egy repülőgép sem maradt a levegőben. Szerencsémre úgy vette a lapot, ahogy szántam és elkezdett nevetni.

Nem társasutazáson vettünk részt, hanem magunk gondoskodtunk a programjainkról és szállodában laktunk. Anyukám lelkünkre kötötte, ne verjük fogunkhoz az eurót. Ő mondta, mi meg élünk a lehetőséggel és soha nem fogjuk elfelejteni azt a hetet. Reggel vele ébredek és este az ő nevével térek nyugovóra, minden túlzás nélkül.

*

- Andikám, probléma van az iskolában?
- Szerencsémre nincsen semmi. Aranyosak a kollégák.
- Tegnap óta nem tetszel nekem és félek, hogy ez árt a babának is.
- Igazad van, essünk túl rajta! Félek tőled.

Átkaroltam a vállát.

- Angyalkám, bár nagy darab vagyok, de eddig még senki nem félt tőlem.
- Tegnap Cili felkeresett telefonon. Cili volt az egyik évfolyamtársunk az egyetemen. Elsejére összeröffen az évfolyam és bár mondtam, hogy babát várok, de ő szeretné, ha részt vennék, hiszen öt hónap terhesség még nem olyan komoly, hogy ne mozduljak ki itthonról. Érted már a problémámat, jogászom?
- Világosodik az elmém, tanár néni. El szeretnél menni, de a volt férjed is ott lesz.
- Boldikám, igen, el szeretnék menni és pontosan azért, mert ő ott lesz. Engemet megalázott éveken keresztül. Akarom, hogy lássa, boldog vagyok és gyerekem lesz, ami neki még eddig nem sikerült az új feleségével sem. Úristen, kimondtam!
- Meg akarom ezt beszélni anyukámmal a baba kapcsán.
- Ha Karola nem látja akadályát, elmehetek?
- Nézzél a szemembe, te gonosz boszorkány! Döntöttem. Pár dolgot azonban kikötök. Én viszlek el és megbeszélt időben megyek érted, valamint nem ihatsz alkoholt!

Erre össze-vissza puszilt.

- Ha a volt férjed ki akar veled kezdeni, telefonáljál nekem és szétverem a fejét! Szívem, egyet kell, hogy értsek veled. Az én büszke, szép feleségem az első alkalommal áldott állapotba került. Dörgöljed az orra alá, ha nem veszi észre!
- Ahogy az egyetemi barátnőmet ismerem, már a fülébe duruzsolta Gábornak.

Jobban sikerült, mint gondoltuk volna. Megálltam a Mercivel az egyetemnél és éppen akkor érkezett az elődöm. Szerencsémre nem puszkoltak össze és Andrea meglehetősen fagyos mosollyal üdvözölte. A fickó jól megnézett magának, mert én is kiszálltam az autóból.

*

Márciusban, az utolsó hónapban igen nehezére esett bejárni tanítani. Ő mondta magáról, hogy alig fér be az ajtókon. Nevettünk rajta, de nem éreztem okát, hogy tiltakozzak. Számomra abban az állapotban is gyönyörű volt. A vallatásnál pedig kiderült, hogy Andorka az apukájára ütött, mert ő is jól érezte magát az anyukájában. Ezért azután április első napján jött a világra a mi óriás babánk. A nagypapája nevét kapta, anyukája jóvoltából, miért is anyukám, ha lehet, még inkább megszerette a menyét. Ideiglenesen vagy véglegesen nála lakunk, bár legszívesebben a kórházban kiüríttetne menyé és az unokája számára egy lakosztályt. Néha említést teszek róla, nehogy kirúgják, hogy mindig a családjával foglalkozik. Andikám csodálatos anyuka. Olyan, mint az enyém volt. Illetve még van is, szerencsére, csak már nem babusgat.

- Kislányként milyennek képzelted el az életedet?

- Tanár akartam lenni, amit elértem, de a többi meghaladta a fantáziámat. Mikor a szüleim megvették a lakást, mert összebútoroztunk Gáborral, kicsit úgy éreztem, eljött Andrea számára a kánaán. Azért kicsit, mert volt saját otthonom, de boldogok soha nem voltunk. Amiben pedig most élek, ezt még most sem hiszem el. Kár, hogy nem él már az apukád. Sokszor belegondolok, milyen csodálatos család lehettetek. Boldikám, de komolyan, össze tudnátok veszni Karolával úgy, hogy mondjuk egy napig mosolyszünet legyen?

- Tegyed inkább úgy fel a kérdést, össze tudnék-e veszni annyira a fiam anyjával!

„Amikor a kéz a kezét, lopva, titkon megtalálja százszor,
amikor a rét virágát valakinek letépnéd egy szálig,
az a tavasz, amikor egy asszony neve imádsággá válik.”

2016. július 31.

Dilemma

Három éve, hogy itthagytam drága Cincurkám. Könnybe lábadnak a szemeim, ha rágondolok. Jó öt éve én vettem észre az egyik mellében a csomót. Elment orvoshoz és attól kezdve életünk pokollá vált. Kiderült, rosszindulatú daganat van benne, emlőrákot diagnosztizáltak. Hittük, műtét után egészséges lesz. Ma inkább úgy fogalmaznék, nem mertünk szembenézni a tényekkel. Cincurka akkor még csupán azt gondolta, ő soha többé nem lehet vonzó nő. Én pedig tíz év házasság után is szerelmes voltam belé. Sajnos, az első után hamarosan következett a másik műtét is, na meg természetesen a kemoterápia, amit mindketten nehezen viseltünk. Cincurka szorgalmasan tornázott itthon. A kemoterápia hatására bekövetkezett nála a kettőslátás és természetesen leszálalékolták. Tovább nem taníthatott. Én hordtam az onkológiára, kemoterápiára. Itthon segítettem neki a tornát, hogy mellei levétele után minél magasabbra tudja emelni a kezeit. Elhittem magammal, hogy sikerül a rákos sejteket lokalizálni. Eszembe nem jutott, hogy hűtlen legyek hozzá, miközben nőiességének egy részét elveszítette. Mások előtt titkoltuk a helyzetét. Felöltözve, műmellekkel senki nem láthatta, hogy harcol a csodálatos szerelmem az életéért. Nem segített a kemoterápia. Hosszú szenvedés után életét visszaadta a teremőjének. Ezt ő mondta így: „Dezsőkém, szólítanak a menyből, de onnan fogom figyelni tovább az életedet.” Istenhívő volt. A főiskolán ismerkedtünk meg. Zeneművészetre jártunk, még hozzá azonos szakra. Visszaemlékezve közös életünkre, mi soha nem veszekedtünk. Nem vagyok istenhívő, de mindig azt mondtam, Cincurka nekem teremődött. Ő volt életem legnagyobb ajándéka.

*

Zenetanár vagyok, egy középiskolában éneket tanítok és az órákat gitárkísérettel dobom fel. Az osztályomba főleg lányok vannak, ám soha nem foglalkoztam azzal, hogy a szebbik nemhez tartoznak. Ráadásul van köztük pár különleges szépség is. A magányos esték voltak borzasztóak, ezért kénytelen voltam keresni magamnak elfoglaltságot. Kapóra jött az igazgatónő javaslat, mivel ő és a férje énekkarosok.

- Dezső! Kórusunkba basszus szólamvezetőt keres a karnagyunk. Rád gondoltam, hiszen úgysem tudsz mit kezdeni a szabadidőddel. Heti három próba esténként.
- Nem is rossz ötlet. Remélem még mindig a Bujtor-kórusban énekeltek?
- Igen, hiszen hallhattál velünk felvételeket a jóvoltomból. Bujtor Antal volt az első kórusvezető és halála után felvettük a nevét, bár én őt még nem ismertem.
- Magdika, megdumáltál és ha sikerül búbanatomat tompítani, én meg felveszem hálából a te nevedet.
- Érdekes lenne. Mivel nekünk nincs gyerekünk, megbeszélem Gyurival, hogy fogadjunk örökbe. Te leszel a nevelt fiúnk.

Aznap Magdikával és Gyurival együtt mentünk a karnagy színe elé. A felvételem nem volt kétséges, hiszen ének az egyik szakom. Természetesen az ember nem szólamvezetőnek születik. Szürke eminenciásként foglaltam el helyemet a basszusban. Gyuri a tenor szólamban feszít, míg Magdika az altot gyarapítja. Valóban okos gondolat volt a főnöknőtől depresszió ellen. A próbák szünetében lassan minden kórustagot megismertem valamilyen szinten. Kor szerint ránézésre tizenévestől az aggastyánig mindenki megtalálható a társaságban. Karnagyunk februárban felvette, kéne neki két gitáros, az egyik kórusmű alá kísérőnek. Egy szőszke lány a szopránból bátoritanul jelentkezett, de, hozzátette, megpróbálhatja, ám ő amatőr szinten tud csak gitározni. Közben Magdika alig feltűnően mutogatott felém.

Eredménye, hogy karnagyunk felszólította a szemérmes kis Ferencz Dezsőket. Ő nem tudta, honnan is tudhatta volna, hogy gitár a másik szakom. Másnapra megbeszéltünk egy randevút hármasban.

*

- Szöske kisasszony, engedelmeddel: Ferencz Dezső zenetanár vagyok.

- Örvendek. Részemről a maturáló diáklány. Talliáni Donatella és szintén tanári pályára készülök.

A továbbiakban karnagyunk bonyolította a társalgás fonalát, minek eredménye, hogy Donatella kisasszony még azon a hétfőn felkeresett gitárjával az otthonomban. Kedvenc időtöltése az említett hangszer nyüstölése. Amúgy csendes, tisztelettudó, halkszavú kislány, aki éppen csak betöltötte a 18-dik életévét. Jó alakú. Olyan, aki minden egészséges férfiből vágyakat ébreszt. Természetesen nem gondoltam arra, hogy Cincurkámát pótolhatná. Még azon a hétfőn kiderült, tehetséges és ráadásul szorgalmas is. Számára lassan következett az érettségi szünet. Én pedig lovagiasan felajánlottam segítségemet a felkészülésre. Sajnos nem naponta, de másnaponta eljött hozzám. Szégyellnem kéne a hűtlenségemet. Nincs mit szépítenem, mágnesként vonzott magához. A munka ünnepe alkalmából, virtuálisan felállította magának a májusfámat, de akkor még titkoltam előtte vágyaimat. Nem jegyeztem meg a pontos dátumot. Még május volt, mikor megajándékozott magával. Kívántam őt, de ami igazán boldoggá tett, hogy én voltam az első az életében. Ettől kezdve a szorgalmas tanulás után mindig áldoztunk a szerelem oltárán. Közben felvételizett magyar-történelem szakra eredményesen.

- Szöske! Öt hónapja, hogy barátkozunk egymással és eddig csupán egyetlen negatívumot tárolok magamban.

- Nem tehetek a koromról. Azt viszont nem értem, miért zavarja a 36 éves férfit, hogy én csupán fele annyi idős vagyok?

- Édesem, elkezded ősszel az egyetemet és naponta találkozol a konkurenssekkel. Ha már diploma lenne a kezeden, feleségül vennék.

- Öt év múlva nem dominál a korkülönbség?

- Drágám, azt tapasztalom, a szüleid mindent megengednek neked. Abban nem vagyok biztos, hogyha felkeresném őket leánykérési szándékkal, nem rúgnának ki.

- A szüleim eltartási szerződést kötöttek. Anyagilag mindent megkapok, de ez a maximum. Észre sem vennék, ha egy hétfőre nem mennék haza.

- Nem bánom. Augusztus elején kapsz négy nap próbaidőt, mikor vidékre megyek nyári felhívásra. Ha visszajövetelkor nem derül ki a hűtlenséged, megkérem kezdet a szüleidtől.

- Ezek után számíthatsz rá, feleség lesz belőlem, akárki meglássa. Az azonban kissé zavar, hogy éppen a névünnepeken leszünk távol egymástól.

- Névnapod augusztus 7. Én pedig rá két napra húzom fel a nyúlcsipőket. Egyem a kis szomorú szemeidet!

- Ez van. Nem hiszel a hűségemben.

- Megdumáltál Szöske-Möske. Névnapodon fogom szüleidtől megkérni a kezdet.

- Imádlak.

- Tudom, ezért veszek feleségül.

*

- Szöszkém, mielőtt kezdet is birtokomként tudhatom, érdekelne pár apróság!
 - Először is, mindenem a tiéd, beleértve a kacsoimat, másodsor, néha olyan bonyolultan fogalmazol, hogy képtelen vagyok megérteni. Legyél tekintettel arra, én még nem léptem át a felsőfokú intézmény kapuját!
 - Azt hiszem, az ilyenre szokták mondani, hogy kifeküdte magának a felvételit. Nehogy megsértődjél, mert megharapom a fülecskédet! Lényeg, tartózkodtál már nem egyszer az egyetem kapuin belül.
 - Hű, a mindenit, most majdnem elsírtam magamat.
 - Azt tudom a szüleidről, hogy lényegében lízingelnek tégedet, de azért gondolom, ha néha éjszaka kimaradsz, annak nem örülnek.
 - Tudnod kell, Dezsőkém, mindenki megtanul hazudni, ha a kényszer ráviszi. Én például egy kedves volt iskolatársnőmnél szoktam olyankor parkolni, mikor veled töltöm édeskettesben az éjszakát. A nappali találkozásokkal nincs gond, hiszen tudják, hogy tanítasz, na meg már azt is elpletykáltam, hogy kapcsolatunk magasabb szinten rezeg.
 - Úgy látom, neked sikerélményre van ahhoz szükséged, hogy okosodjál. Mióta leértél és felvettek az egyetemre, sziporkázol. Közben azt mondod, én fejezem ki magamat kacifántosan. Milyen szinten rezgünk mi?
 - Jaj, hát egymásba pistultunk, ahogy ezt bizonyos tájakon mondják.
 - Kérdés, milyen szinten tájékozottak szüleid a tájnyelveket illetően? Holnap elzarándokolok szüleid otthonába és nem szeretném, ha pusztán azon okból, hogy nem beszélünk azonos nyelvet, kiszatyoroznának engemet.
 - Dezsőkém, jelen leszek kezem birtoklásáért folyó tárgyalásokon. Nem kell félned, majd fordítok!
 - Órákra tekintve, elérkezett annak az ideje, hogy otthonodba kísérjelek. Kérdésem, autóval vagy gyalogszerrel tesszük meg utolsó függetlennek mondható utadat?
 - Gyalog, mert szeretném, ha kedvenc cukrászdánkban elnyalnánk utolsó független fagylalatomat!
- Így történt, hogy kéz a kézben andalogtunk szerelmem otthona felé és közben elfogyasztottuk óhajának megfelelően a csokifagyit.

*

Nem tudom milyen időközönként illik az embernek életéről összegezést készíteni. Tartok attól, ez 36 éves korban korai. Igencsak változatos múlt van mögöttem és sajnos nem mondhatom, hogy mindet szeretném ismét átélni. Szentimentális alkat vagyok, ennek tudható be, hogy immár a harmadik női név, amit naponta imába foglalok. Pár hónapos ismeretségünk alatt nem sokat tudtam meg róluk. Ami tény, jó módban élnek, de ezért naponta 24 helyett valószínű 48 órát hajszolják a pénzt, ami persze képtelenség. Ennyi információ után vettem egy márkás italt és két csokor virágot. Az egyik csokor a szerelmemet illeti. Elindultam a vesztőhelyre. Megérkezve a házuk elé, ideges voltam. Ennek tudható be, hogy a biztonsági övet becsíptem az ajtóval, amiért is Cuni elkezdett hisztizni. Ráadásul az üveg az utastérben maradt, de belépve a kapun, rájöttem és korrigáltam sutaságomat. Becsengettem Talliáni Tamásékhoz és örültem, hogy Szöszkémtől kaptam bebocsátást. Zavarban volt. Ennek tudhatom be, hogy a puszi elmaradt. Szülei otthon voltak, de nem látszott rajtuk, hogy fontos eseményben fogják játszani a döntőbíró szerepét. Végül is, Donatella összerelkezte őket és én miután átadtam figyelmességem jelképeit, diszkréten előadtam jövetelem célját. A négy-

személyes asztalnál rangsorban foglaltunk helyet. Az ajtóval szemben Talliáni Tamás, mint családfő, két oldalt Donatella kisasszony és vele szemben nevelőanyja (Julianna), én pedig Tamással szemben, háttal az ajtónak. Talliáni papa tehetett volna pár párnát a feneke alá, hogy kevésbé takarja el délceg alakját az asztal. Felesége normál méretű, ahogy Szöske névre is hallgató szerelmem. Első kép, ami zavarom ellenére beugrott, nem csoda, hogy állami gondozott gyermeket fogadtak örökbe. Ez a fickó legfeljebb vibrátorként funkcionált normál testalkatú felesége számára. Azt még Donatellától tudtam, hogy hatvan évesek. Indításként úgy gondoltam, legalább egy udvarias mosolyt megérdemelnék. Az egy dolog, hogy Szöszkém nem a megszokott arcát mutatta, de hát a szülők?! Megköszörültem torkomat.

- Azért bátorkodtam önöket felkeresni, hogy megismerhessem Donatella csodálatos szüleit és egyúttal megkérjem a kezét. Zavarban vagyok, miközben állítólag jó beszélőkém van, de az ember életében ritkán fordul elő a leánykérés. Talán tudják, egyszer már volt részem benne, de feleségem emlőrákban meghalt. Őt senki nem pótolhatja, de a véletlen összehozott a lányukkal és egymásba szerettünk.

Elhallgattam és szavaimat csend követte. Donatellám a könnyeivel küszködött, de úgy éreztem, ezek nem az öröm könnyei. Valószínű, percek múltak el, mikor Talliáni úr megszólalt. Mondhattam volna, hogy magához ragadta a szót, de hát ez nem nagy dicsőség a csendben.

- Kedves tanár úr! Nati jóvoltából bizonyos információk hozzánk is eljutottak. Korát illetően nem illik a lányunkhoz. Maga is tudja, az apja lehetne. Ám ez a kisebb akadály. Nati hozzászokott a nélkülözés-mentes élethez, amit egy pedagógus nem tudna biztosítani számára. Igazán apróság, hogy ismereteink eddig arról szóltak, önök együtt muzsikálnak, mint két gitáros.

Ránéztem a szerelmemre, aki ekkor már papírzsebkendővel álcázta az arcát.

- Talliáni úr, úgy emlékszem, bemutatkoztam. Ferencz Dezső a nevem. Ön pedig személytelenül, általános érveket sorolt fel. Kétségtelen, nem vagyok milliomos, de szerencsémre eddig nem kellett találkoznom a nélkülözéssel. Arról pedig biztosíthatom önöket, hogy döntésemben nem játszik szerepet a gazdagságuk. Donatella egyetemre fog járni és biztos állíthatom, az anyagi feltételeket ehhez meg tudom teremteni számára.

Ekkor szólalt meg a ház asszonya, aki megerősítette férje döntését. Szöszkém kirohant a fürdőszobába. Pár perc múlva visszajött, de akkor már nem sírt. Mi hárman vártunk rá és addig egyetlen szó sem hangzott el köztünk.

- Dezsőkém, szeretném tőled hallani, hogy döntésed végleges és ezek után bármit hallasz, nem változtatja meg elhatározásodat!

- Ebben biztos lehetsz.

- Anyu, emlékszel apu névnapjára, március 7. szombat?

- Nati, hitem szerint még nem vagyok hülye, de bármit óhajtasz közölni, neked módos házastársat szántunk, nem egy tanárt.

- Magam is pedagógus szeretnék lenni, amiből következik, egy módos házastárs mellett elnyomott csikként élhetném életemet.

- Te, Natikám, kétségtelen, bölcsésszé válhatsz, amiből nem következik, hogy éhenkórász tanár leszel. Apu névnapjára pedig jól emlékszem. Nem voltam itthon azon a szombaton. Mikor hazajöttem, rosszul érezte magát napokig. Tiszteletlenség részedről, hogy egy kudarcos névünnepre emlékeztess.

- A biztonság kedvéért megkérdezem, döntésetek végleges, hogy nem lehetek Dezső felesége?

- Ismered apádat. Ha valamit kimond, ahhoz ragaszkodik és most kivételesen egyetérttek vele. Jómódban nevelkedtél, fogalmad nincs róla, mit jelent a nélkülözés.

- Apu, te is így gondolod?

- Nati, tudod jól, nem szoktam vacillálni, ha valamit eldöntök. A téma ezek után lerágott csont, amin nem érdemes marakodnunk.

- Kénytelen vagyok kijátszani utolsó kártyámat, ha számotokra nem az én boldogságom fontos, hanem a pénz. Apunak március 7-én volt a névnapja. Ahogy mondtad, anyu, te aznap nem voltál itthon. Este lefeküdtem és pár perc múlva megjelent apu a szobámban, finoman szólva, felajzott állapotban. Előadta nekem, mivel nem vagyok vérszerinti gyereketek, te pedig nem voltál képes utóddal megajándékozni őt, én vagyok az, aki alkalmas a Talliáni nevet gyarapítani.

- Juci, Natinak elment a maradék esze. Elvitte a diákkori szerelem.

- Anyu, a te dolgod, hogy eldöntsed, mennyi hitele van a szavaimnak!

Láttam, Talliáni Tamás képen van arról, amit hallani fog.

- Lengén, egy szál hálóingben voltam az ágyamon, ő pedig nekem esett. Elkezdett fogdosni és közben felhúzta a hálóingemet, ami alatt nem volt semmi rajtam, mivel baromi meleg volt a szobámban. Módomban állt meglátni ágaskodó szerszámát, amit nem volt kétséges, ha nem vagyok képes megvédeni magamat, azontúl, hogy elveszi ártatlanságomat, valószínű, megalakítja a Talliáni dinasztia legifjabb tagját. Mázhim volt, mert előtte éppen a szempillámat ritkítottam egy csipesszel. Pár centire lehetett a behatolástól, éppen a karjaimat akarta lefogni, mikor kezembe kaptam a csipeszt és sikerült férfiasságának a végét megsebezniem vele. Felordított és őrzöngve rohant ki a szobámból. Magamra zártam a szobám ajtaját és ezt már te is tudod, azóta mindennap zárom.

Julianna elvörösödött és tekintetét táncoltatta hármunkon. Arcáról leolvasható volt, képen van a sebesülést illetően, de nem ismerte az okát eddig. Donatella engemet nézett és tudta, amit mindketten, hogy májusban engemet ajándékozott meg az ártatlanságával. Utólag elmondhatom, isteni színjátéknak lehettem részese. Julianna tíz körömmel esett a férjének. Nem tudtam, ilyen szituációban mit illik cselekedni egy daliás férfinak. Ami tény, felálltam a székmről és Donatella követett. Átrohant a szobájába, majd pillanatok múlva egy összekészített csomaggal jelent meg az ajtóban. Ekkor már a szülök üvöltöztek egymással és Talliáni úr Donatellát szidta, miközben Julianna nem hátrált. Alaposan leápolta a kis mitugrász férjét. Okosabb nem jutott eszembe, megfogtam szerelmem kezét és kihátráltunk nemcsak a szobából, de a lakásból is.

*

Beültünk az autóba, Szöszkémnek potyogtak a könnyei, hiszen totál bizonytalanságban érezhette magát. Indítottam és egy szó nem hangzott el köztünk, csak majd mikor hazaértünk. Méretes csomagja kezemből az előszoba közepén landolt, majd magamhoz öleltem a kis szipogómat.

- Ne sírj, édes!

- Hiszel nekem?

- Csillagom, mondhatnám, nem értem a kérdésedet. A mitugrász fateroddal nem lehetett olyan kapcsolatot, hiszen még mindig sahog a fúrom, ahogy utat fúrt magának a barlangodban.

- Bolond.

Nem baj, de legalább elkezdett nevetni. Hadakozva pozitív és negatív érzéseivel vonult el sterilizálni orcáját. Beültem a szobába. Mikor megérkezett, első pillanatban tanácstalan volt, mert meglátta az asztal közepén csücsülő hatalmas plüss macit. Láttam, az illem arra inspirálná, hogy mellettem landoljon, de intettem neki és így a mackót ölelte magához. Másik kezével pedig a levelet nyitotta ki. Az ölemből húztam, bár ketten soknak tunk egy ölemből. Miután szemei átfutották papírra rögzített érzelmeimet, szerelmem kezdeményezte a csókot. Megadtuk a módját, bár némileg zavart, hogy közben államat cirógatta a mackó füle.

- Szöszkém, mivel nagykorú vagy, szüleid engedélye nélkül köthetsz velem házasságot. Rajtad múlik a továbbiakban, hogy leszel-e a feleségem. Ha igent mondsz, még ebben a hónapban bejelentkezünk az anyakönyvvézetőnél.

- Az érzelmeim nem függenek a szüleimtől, tehát boldogan leszek a feleséged.

- Meglepett, amit hallottam, hogy Tamás erőszakoskodott veled. Ennek biztos volt előzménye.

- Mint tudod, decemberben lettem 18 éves. Addig abszolút semmi jelét nem adta vonzalmának. Ám akkor megvette nekem a legdrágább laptopot. Attól kezdve néha megölelgetett.

- Gondolom, fogdosott is.

- Esküszöm, hogy soha. Tudod jól, nekem eddig a tanulás volt a legfontosabb. Nem foglalkoztam fiúkkal, de azt bakfisként eldöntöttem, kalandokba nem fogok bocsátkozni. Jelzem, anyu jelenlétében is meg szokott ölelni nagykorúságom óta. Nem örültem neki, de elkönyveltem úgy, hogy az apám, akkor is, ha csupán nevelőapám. A többit tudod. Jött a névnapja, amikor itallal vett magán bátorságot. Azóta, kis túlzással, kerüli a társaságomat. Én nem akartam köztük botrányt, mert tulajdonképpen hálás vagyok azért, hogy felneveltek és soha nem nélkülöztem. Ám az elzárkózódásuk feldühített. Lehet, szerényebbnek kéne lennem, de akkor képmutató lennék. Igen, a feleséged szeretnék lenni és nem tervezek rövid távra.

Felugrott az ölemből és rohant ki a fürdőszobába. Rövid idő múlva sápadtan jött vissza.

- El kéne menni vásárolni, mert egy agglegény otthonában nem minden található meg, amire egy nőnek ilyenkor szüksége van. Ráadásul elmarad az ünneplés is. Úgy látszik megtette hatását az idegesség, hogy előbb jött meg.

- Szöszke lefekszik, rázárom az ajtót és rohanok vásárolni.

Bizony van már vagy annyi éve, hogy utoljára ilyesmit kellett beszereznem.

*

Mikor visszaértem a házhoz, láttam, egy barna hajú nő valami fecnit akar becsíptetni a kocsim ablaktörlője alá. Hátról nem ismertem meg a hölgyet, bár abban sem vagyok biztos, ha szembejön velem, nagyobb az esély rá, egy találkozás után.

- Julianna, mit akar hálája jeléül ellenem elkövetni?

- Örülök, hogy sikerült összefutnunk. Fenn voltam a lakásánál, de csengetésre nem nyitott ajtót senki. Az világos, hogy maga nem volt otthon, de hova lett Donatella? Felírtam erre a papírra, hogy hívjon fel, de a számot Donatellától kérdezze meg, mert a szélvédőre mégsem akartam kiírni.

- A lánya rosszul lett az átélt idegesség okán és lelkére kötöttem, elmegyek vásárolni gyógyszerket, ha közben csengetnének, senkinek ne nyisson ajtót. Tudja, nem szeretném, ha a kedves férje megpróbálna bosszút állni a szerelmemen. Magával élőben közölhetem, ha ilyen tervük van, számolniuk kell a személyemmel!

- Felmehetek magával a lakásba?

- Megismétlem, Donatella rosszul van. Feljöhet, de ha céltáblának tekinti a lányát, akkor kénytelen leszek kiutasítani magát a lakásomból. Nem azért mondom, de még középiskolás koromban sportoltam és olyan falatokat ettem reggelire, mint a kedves férje.

Julianna hallgatott és jött velem fel az emeletre. Belépve a lakásba, kézzel mutattam, hol találja meg a lányát, de ugrásra készen álltam. Ehhez képest Julianna leült Szösztke mellé az ágyra és elkezdte simogatni őt. Szerelmem valószínű, távollétemben elaludt, de jobb karjával ölelte a mackóját.

- Natikám, neheztelek rád, hogy nem mondtad el nekem, mit akart veled csinálni az apád. Kétségtelen, nem vagy vérszerinti utóda, de 16 évig velünk éltél és mindent megkaptál tőlünk anyagi értelemben, kivéve a szeretetet. Ebben én legalább olyan bűnös vagyok, mint ő.

- Anyu, ennek köszönheted, hogy nem rendeztem cirkuszt. Tudom, mivel tartozom a nevelőszüleimnek, de hálám jeléül soha senkinek nem leszek a kurvája, még apunak sem.

- Nekem bemesélte az apád, hogy vidéken volt és pisilés közben egy kakas csípte meg a nemi szervét.

- Legalább most már tudod, hogy én voltam a kakas és ébredj fel!

- Ha hazajössz, láthatod megvilágosodásom bizonyítékát az arcán. Nem fogok elválni tőle, mert 60 évesen nem lehet új életet kezdeni.

- Dezsővel összeházasodunk és ezért szeretném kérni tőled, hogy járuljál hozzá békés elköltö-zésemhez!

- Dezső, nyugodjon bele, nem fogom bántani a szerelmét! Rövidre zárva, áldásomat adom a házasságukra. A férjemmel még lesz pár meccsem, de nem az önök boldogságát illetően. Soha nem neveltük Natit, nem tanultunk vele. Éltünk egymás mellett, mintha tárgyak lennének. Az anyagiakon túl semmi érdemünk abban, hogy szép és okos lányunk van, valamint abszolút erkölcsös. Ameddig nem ismerkedtek meg, ő soha nem maradt ki éjszakára. Azóta áradozik magáról, de persze bölcsen hallgatott eddig arról, hogy ez nem egészen tanár-diák kapcsolat. Tudom, a gitározásban sokat fejlődött, mióta maga foglalkozik vele. Gyanítottam, hogy ez több annál, mint amennyit megosztott velünk. Ennek tudtam be azt a néhány éjszakát, amikor kimaradt, mint múlt éjjel. Meggondolatlanul alávettem magamat férjem döntésének. Ám, hinni szeretném, Natikám, hogy sok bűn nincs a lajstromomon. A döntés a maguk kezében van, hogy ezután milyen kapcsolatunk lesz.

- Anyu, ne beszéljél butaságokat! Én nemcsak neked, de apunak is hálás vagyok, hogy fel-neveltetek. Nem foglak benneteket megtagadni, de tény, apu névnapja óta megtartom tőle a három lépés távolságot és ezután is így lesz.

- Köszönöm. Hazamegyek, mert igencsak késő van.

- Dezsőkém, ha anyu nem kocsi-val jött, szépen kérlek, vigyed haza!

*

Másnap többször beszélgettek telefonon Juliannával. A következő nap viszont kilencedike, mikor korán reggel indultam Szombathelyre a négy napos fejtágítóra. Szösztke megkért, haj-nalban vigyem haza, nem akar egyedül lenni a lakásban. Biztos voltam benne, nem kell féltene-m, mert az anyatigris igencsak bemutatkozott a leánykérés napján előttem. Felkísértem a szerelmemet és megvártam, hogy az anyja beengedje. Szombathelyen sikerült több régi kollé-gával találkoznom, ha egyáltalán az én koromban időszerű a „régí” kifejezés. Ám a legérdeke-sebb, pénteken reggel köszönt rám első szerelmem még a gimnazista évekből, Gertrúd.

- Franci, nem hittem a szemeimnek, hogy te vagy az.

- Sajnos, nem tagadhatom, akkor sem, ha az elmúlt 18 év alatt komoly változáson mentem keresztül. Megöszültem. Te viszont semmit nem változtál, Trudi.
- Köszönöm. Legfeljebb pár kilót szedtem magamra, valamint túl vagyok egy rossz házasságon.
- Mesélj, édes! A gimnazista lány úgy lépett ki az életemből, hogy azt se mondta: „fapapucs”.
- Nem panaszkodhatok, rendes srác voltál, de érettségi után két hónapra megpattantál Németbe.
- Hori pedig az idő alatt szabad vegyértékeinek kompenzálása céljából beleült egy másik nyeregbe.
- Hori?! De régen hívtak így. Ami tény, lementem a nagyszüleimhez Nyíregyházára, mert egyébként is oda felvételiztem a főiskolára. Megismerkedtem Janival, de nem nyeregbe ültetéssel indult a kapcsolatunk. Melós gyerek volt és jól keresett, ami nem volt elhanyagolható egy főiskoláslány számára. Összebútoroztunk. Nem akarok neked panaszkodni, de biztos, hogy több pofont kaptam az alatt az öt év alatt, mint jó szót. Végül sikerült tőle megszabadulnom és azóta áldom az illető nevét, aki horogra akadt neki. Eldöntöttem magamban, soha többé nem megyek férjhez. Az iskolában a gyerekek pótolják számomra a családot. Mesélhetnél te is magadról, Franci!
- Még a főiskolás éveim alatt szívembe beköltözött egy lány, aki hűséges társam volt, de a nagykönyvben más volt megírva. Ne haragudj, nem akarok részletekbe bocsátkozni! Ami tény, rákos lett és nem sikerült meggyógyítani. Három éve hagyott itt. Szégyen, de nem volt bátorságom követni őt. Azóta egyedül vagyok.
- Mondja ezt egy öszülő, amúgy egészséges fickó. Nekem pedig el kéne hinnem.
- Trudi, te ma is az a kételkedő lány vagy, aki középiskolás korunkban voltál. Soha nem hitted el, hogy hűséges vagyok hozzád.
- Mert nem tudtál udvarolni. Gitárral hódítottál meg harmadikban. Ma is itt cseng a fülemben, egyedüli pozitívumom a szőkeségem volt. Igaz, mindig rendes voltál velem, csak én ezt színjátéknak éreztem. Franci, a te korodban a férfiak hajkurásszák a szép nőket. Köztünk nem titok, már akkor is igazi férfi voltál. Emlékszem, egyszer még a toaletten is...
- Trudi, igen, én is emlékszem rá, hogy magamévá tettelek, de olyan szerelmes voltam, mint egy állat. Aztán, finoman szólva, búcsú nélkül léptél ki az életemből.
- Azóta sokszor elgondolkodtam a diákszerelmünkön. Ma már neked adok igazat. Jani a jövőt csillogtatta meg előttem és akkor ez volt számomra a perspektíva. Neked ma melyik teremben lesz az előadás?

Gertrúd maradt az elsón, én mentem a másodikra, de megbeszéltük, délben összefutunk, mert vége lesz a fejtágítónak.

*

Ültem délben a folyosón és éppen telefonálni akartam, mikor mellém ült.

- Ha telefonálni akartál, nem zavarlak. Bár tanácsot szeretnék tőled kérni!
- Az ingyen van. Vezessed elő!
- Holnap programom van Budapesten. Erre az éjszakára nem tudsz ajánlani egy pesti szállodát, amit pedagógusként meg tudok fizetni?
- Trudikám, honnan tudnék olyat, én a pesti? Illetve, ha elfogadod ajánlatomat, rendelkezésedre áll az egyik szobám és mielőtt megszólalsz, kérlek semmi rosszra ne gondoljál, mert barátnőm van!

- Rendben. Felcsatolom magamra az erényövet.
- Folyosó végén van a női toalett, én addig felhívom a kis Szöszkém.
- Fogadjunk, hogy a feleséged is szőke volt!
- Nyertél. Telefonálok, azután indulhatunk a szállóra, mert gondolom, te is ott laktál ezekben a napokban. Felcuccolunk, aztán Cuni repít bennünket Pestre.
- Ő is szőke?
- Nem édesem. Az autóm piros, de ettől még Cuni a neve.

*

- Tessék!
- Szia, kis Szöszkém!
- Szia! Már itthon vagy?
- Nem. Most fogunk indulni. Azért hívtalak, illetve azért is, hogy egy volt gimnazista osztálytársnőm nálam fog aludni éjjel, mert holnap Pesten programja lesz, ő pedig vidéki illetőségű.
- Dezsőkém, nem szólhatok bele, de nem örülök a hölgyvendégednek.
- Csillagom, az a lemez már régen lejárt. Ő nem akar férjhez menni, nekem pedig van egy kis Szöszkém. Ami a féltékenységet illeti, több okom lenne rá, hiszen te egy gyönyörűség vagy, miközben melletted én vén krampusz.
- Ne felejtse el, Dezső bácsi, a hétvégét együtt töltjük! Addigra takarítsd el a hölgyet jövőbeli közös otthonunkból!
- Ezért lesz kapsz holnap este.
- Gyúrájál rá, tanár úr!
- Elköszönök, kincsem, mert nagyon meleg van itt a folyosón.

*

Hazafelé nem sokat beszélgettünk. Hallgattam, azzal az ürüggyel, hogy az útra figyelek, miközben furdalt a lelkiismeretem. Donatella állna elő egyszer ilyen ötlettel, kínomban a falat kaparnám és nem engedném meg neki, hogy másik férfivel legyen kettesben. A lakásban a lényegre tértem: mit együnk?

- Trudi, nem akarsz alkotni egy jó kis szalonnás rántottát?
 - Rendben, csak legyen minden kéznél, mert arra nem vagyok hajlandó, hogy kutassak nálad!
- Sült a szalonna, mikor megszólalt az ajtócsengő. Az én Szöszkém várt bebocsátásra kíváncsi tekintettel. Érzéki üdvözlésbe részesítettük egymást, majd szag után a konyha felé vette az irányt.
- Szia, anya! Hát te?
 - Szia, kislányom! A csodálkozásra nekem is van okom.
- Kár, hogy nem volt fotós jelen, mert érzésem szerint sikerült életem legbambább pofáját vágnom.
- Elmagyaráznátok a helyzetemet?
 - Lezárom a gázt és menjünk be a szobába! Ámbátor sokkal okosabb én sem vagyok, mint te.
- Donatella szorosan mellém ült, miközben Trudi velünk szemben foglalt helyet.

- Franci, itt az ideje, hogy részemről képbe helyezzelek. Donatella a kettőnk lánya. Azért akartam Pesten maradni, hogy holnap megünnepelhessem vele az elmúlt névnapját.

Néztem a lányomra, akinek eltorzult az arca a sírástól.

- Ne sírjál! Volt gimnáziumi osztálytársnőm első szavaiból ítélve, eddig van két anyád és két apád. Lássad be, ez nem kétségbeejtő helyzet! Trudi, továbbra is tiéd a szó!

- Emlékeztetek az érettségi évében zajló fergeteges szerelmünkre. Azt persze nem tudtad eddig, hogy terhes voltam, mikor leérettségiztünk. Te elmentél két hónapra Németországba, én meg magamra maradtam. Bánatomban Nyíregyházán töltöttem azokat a hónapokat a nagyszüleimnél és ott ismerkedtem meg Janival, a későbbi férjemmel. Hallani nem akart arról, hogy elvetessem a babát, mert azt mondta, akkor közös gyermekünk valószínű nem fog születni. Majd a szüleim Budapesten felnevelik. János napon, december 27-én született meg Donatella és nem koraszülöttként, hiszen négy kilós stramm kislány volt. Ám szoptatni nem tudtam, ezért is könnyebb volt magamat távol tartanom tőle. Anyuék boldogan nevelték.

- Mi a bizonyítékokod rá, hogy közös gyerekünkről?

- Te vetted el az ártatlanságomat és hinni szeretném, nem kételkedsz benne, érettségiig más férfivel nem voltam. A többi számoljad ki Donatella születéséből!

- Szösze, amint látom, te sem voltál eddig képben. Ám, mintha nem Horváth Gertrúdot említetted volna anyádként nekem.

- Franci, még az igazsághoz tartozik, szüleim autóbalesetben meghaltak, mikor a lányunk elmúlt másfél éves. Én akkor intézetbe adtam, mivel még főiskolára jártam. Talliániék onnan vették ki és kérték, hogy a nevükre vehessék. Így lett Horváth Donatella Talliáni Donatella.

*

- Szöszkém, tőled szeretném hallani a teljes igazságot!

- Nem tudom mi az igazság. Annyit tudok, hogy 16 éves koromig azt hittem, a nevelőanyám szült. Akkor találtam árulkodó iratokat a szekrényben. Kiderült, két évesen fogadtak örökbe. Természetesen ragaszkodtam hozzá, hogy megismerjem szülőanyámat, Horváth Gertrúdot. Szüleim levittek Nyíregyházára és ott ismertem meg őt. Azóta rendszeres a kapcsolatunk. Sokszor beszélünk telefonon vagy Skype-on, de háromszor volt már nálunk. Ami az apám személyét illeti, csak annyit árult el, hogy még gimnáziumban volt Pesten az első szerelme, aki az apám.

Keservesen sírt és az ölembe borult.

- Trudi, nem gondolod, hogy én lettem volna az illetékes, akivel közös gyermekünk sorsáról döntsél?

- Számtalan példa igazolja, az apa mindent tagad az ügy érdekében, nehogy felelősséget kelljen vállalni. Semmit nem tudtam rólad és úgy gondoltam, ez az egyszerűbb megoldás.

- Láthatod az eredményt! Ez a kislány halálosan szerelmes lett belém és ez az érzés kölcsönös köztünk.

- Anya, számtalanszor elmondtam neked, tégedet tartalak a legjobb, sőt, egyedüli barátnőnek, de soha nem fogom érezni, hogy az anyám vagy. A nevelőszüleimet nem szeretem, mert bár anyagilag mindent megkapok tőlük, ám érzelmek nélkül. Büszkéek rám, hogy felvettek egyetemre, de ők egész életükben a pénzt hajszolják. Összegezve a hallottakat, van két anyám és két apám, miközben elveszítettem a nagy szerelmemet. Tudod, anya, nekem is ő volt az első és marad életem végéig.

- Trudi, hiszek neked, de a hit még nem bizonyosság. Márpedig most arra van szükség. El kell végeztetni a DNS-vizsgálatot!

- Állok elébe a lányunk érdekében. Ugyanakkor érdemes elgondolkodni a következőn: Soha senkinek nem említettem a személyedet, tehát még néhai szüleim sem tudtak arról, ki a gyermekem nemzője. Hivatalosan ma már semmi nem igazolja, hogy én szültem. Viszont, ha elvégeztetjük a vizsgálatot, igazolni fogja, hogy vérszerinti kapcsolat van köztetek.

- Sírós baba, tessék felülni és nyilatkozni!

- Boldog szeretnék lenni, ahogy majdnem fél éve érzem. Ám az én számomra ez az érzés tiltott listán van. Olyat fogtok tőlem hallani, amit nem kell elhinni! Ha a vizsgálat igazolja a rokonságot, elbúcsúzom ettől a nyomorult életemtől.

Trudi elsápadt.

- Franci, én hiszek a lányunknak, mert komolynak ismertem meg. Konklúzióm, inkább vállalom, hogy kurva voltam, semhogy hozzájáruljak a halálához. Ebben egyetlen szépséghiba van, hogy nem lehet gyereketek.

- Anya, még nem vagyok 19 éves, ráadásul előttem öt év tanulás. Továbbá, bár erről Dezsővel eddig nem beszéltünk, zűrös életemet figyelembe véve, momentán határozott véleményem, soha nem szeretnék anya lenni. Ki tudja mit örökölné az én génjeimből, ha az anyám egy férfiért lemondott az egyszülött lányáról? Furcsa helyzet. Mint barátnőmet, nagyon megszerettelek, de legalább olyan mértékben vetlek meg, mint anyát. Elfogadom, nem voltatok Dezsővel felkészülve arra, hogy családot alapítsatok, de azért illetet volna közölnöd vele a tényt. Ki tudja? Lehet, hogy a Ferencz-családban kellett volna nélkülözni, de abban biztos vagyok, hogy szeretet vett volna körül. Nem elég, hogy eldobtál magadtól, de még ettől a lehetőségtől is megfosztottál. Négy napja ringatom magamat abban a hitben, hogy feleség leszek, ami másodlagos szempont lenne az életemben. Első, hogy megszabadulhattam volna a nevelőszüleimtől. A nevelőapámtól, aki nekem akart gyereket csinálni, mert nekik nem lehetett közös gyermekük.

- Mindenben igazad van, édesem és bánom, mint a kutya. A boldogságotokhoz csupán diszkrécióval tudok hozzájárulni. Szeretném, ha boldognak látnálak, gyerekek nélkül.

- Ezzel szemben hazamegyek és közlöm a nevelőszüleimmel a tényeket.

- Szót kérek! A vizsgálatához ragaszkodom. Már mondtam, hiszem, hogy igazat mondtál, de közös életünk szempontjából fontos a bizonyosság. Szöszikém, tégedet pedig mihamarabb ideköltöztetek és még mielőtt olvashatjuk a tényt, a kis szobába foglak megkötözni és minden holmit elveszek tőled, amivel kárt tudnál magadban okozni. Ne tátogjál, még nem fejeztem be! Mindketten megzavarodtunk a ténytől. Ebben az állapotomban, miután elmondtad a véleményedet, úgy gondolom, nem veszek feleségül, de együtt fogunk élni. Tessék, folytatnod!

Trudi láthatta, ahogy Franci alatt megbillen a szék és hanyatt esik a parkettán, rajta pedig a szerelme, aki valószínű, soha nem lesz a lánya. Szöszke lendült be annyira, hogy felborultak székestől, ám miközben a lábaikkal kapálóztak a levegőben, szájuk egymásra tapadt.

- Mit fogsz mondani Juliannának?

- Az igazság rájuk tartozó részét. Összebútorozunk, mert veled akarok élni. A házasság még ráér.

*

- Szöszkém, a történetek után valamivel tisztában kell lenned, szerelmed elmúlhat irányomban, ha jön helyetted az életedbe egy nyalka legény, de akkor is az apád maradok.

- Te pedig hidd el, elment a kedvem attól, hogy valaha anya legyek. Van kettő belőlük, de egyiküket sem tekinthetem példaképemnek, miközben mindketten rendes emberek.

Vezényszó nélkül mindhárman felálltunk. Donatella eláztatta arcomat a krokodil könnyeivel.

- Trudi, mielőtt meggyújtod a gázt, törjél fel még három tojást, mert Szösze is éhes. Hallom, hogy korog a gyomra.

- Dezsőkém, a te Szöszkéd nemcsak éhes, de hirtelen nagyon álmos lettem. Ragaszkodsz hozzá, hogy hazamenjek?

- Hori?! Vetted a lányod adását?

- Kislányom, nyugi! Nem fog apád megcsalni velem.

- Szöszkém, tessék abbahagyni a sírást, megmosni az arcodat és segíteni anyádnak, mert különben hazaviszlek! Bántott a lelkiismeret, miközben Cuni repített bennünket Pestre, hogy nem lett volna szabad felajánlanom a szállás lehetőséget.

- Mikor telefonon bejelentetted, én is ezt gondoltam. Azóta okosabbak lettünk mindhárman. Bocsássál meg, de joggal várhatom el tőled, hogy a szerelmed édesanyjától ne tagadjál meg ilyen apróságot ezután sem. Remélem nem haragszol meg, ha azt mondom, ma abban a szobában szeretnék nyugovóra térni, ahol anya. 18 és fél éves elmúltam, de még nem aludtam mellette soha, vagy legalábbis nem emlékszem rá.

Kibontakozott a karjaimból és Trudit ölelte át. Mindketten zokogtak. Már csak ezért sem jöhetett létre, hogy Hori és én ölelkezési szinten testi közelségbe kerüljünk egymással. Érzéseink viszont azonos hullámhosszon rezegtek. Donatella megérdemli, hogy a szüleik kárpótolják az elmaradt szeretetért.

*

Reggel korán kidobott az ágy. Így azután kávéfőztem a hölgyeknek is és mivel nem mutatkoztak addig, hát tálcán prezentáltam a szobájukba. Én kis naiv, azt hittem, hogy ébresztenem kell őket, de vidáman társalogtak. A „vidám” az túlzás, de a társalgás folyamatos volt. Örültek a kávénak, majd diszkréten elhagytam a helyiséget, hogy tudjanak készülődni. Sajnos, csak egyszerű reggelire telt az itthoni készletből, de nem tiltakoztak ellene. Elmúlt tíz óra, mikor távoztak. Megbeszéltük, miket fognak hazudni. Donatella nálam aludt, mert én este hazajöttem, Gertrúd viszont szintén ott volt fejtágítón és mivel szombatra lett a lányával a randi megbeszélve, csak reggel indult Szombathelyről vonattal. Természetesen az nem kerülhet szóba, hogy mi találkoztunk, hiszen miért ismernénk egymást? A lényeg, kora reggel Trudi felhívta a lányát és Szösze kiment elé a pályaudvarra. Ha azt mondom, ez a szombat nem töltötte el boldogsággal a szívemet, akkor már enyhítettem a körülményeken. Kifejezetten ideges voltam, nem tudtam, mivel töltik a napot, azt meg főleg nem, hogy Talliániék miket fognak előadni a készülőben lévő házasságunkról. Én hülye, úgy köszöntem el a lányoktól, hogy Donatella vasárnap fog eljönni hozzám. Tulajdonképpen a magányban töltött napon jutott el a tudatomig, hogy milyen helyzetbe kerültünk. Mindent elkövettem, hol az egyik, hol pedig a másik énem szempontjából végigzongorázom a kapcsolatunkat. Ma már persze boldog lennék, ha egy ilyen okos, szép, felnőtt lányom lenne, de az én Szöszkémet képtelen voltam lányomként elképzelni. Nem lehet az élet ilyen kegyetlen. Soha nem hajkurásztam a nőket. Akikbe beleszerettem, azok számomra istennők voltak. Középiszokolásként minden este képletesen imába foglaltam Gertrúd személyét. Harmadikban és negyedikben minden róla szólt. Ha éppen nem volt az osztályteremben, üresnek éreztem a helyiséget. Főleg, miután

megajándékozott a testével. Meg tudtam volna veszni érte. Aztán jött az érettségi és két hónapra kimentem Németbe. De tudtam, hogy Trudi Nyíregyházára felvételizik. Ez meg az ő döntése volt. Egy pillanat alatt szakadt szét a kapcsolatunk. A főiskolán (illetve már egyetem) megismerkedtem az én édes kis Cincurkámmal. Férfi vagyok és nem tagadom, imádom a szexet, de soha eszembe nem jutott, hogy megcsaljam őt. Kísértések pedig lettek volna. Végül a véletlen hozott össze ezzel a kis maturáló tündérrel. Majdnem három hónap telt el, mire az enyém lett és mégsem tudtam más lányra gondolni. Pedig hát tele van az osztályom bombázókkal. Ráadásul van köztük pár, akik burkoltan, de tudomásomra hozták már, nem bánnák, ha ringathatnának a hasikájukon. Nekem azonban itt ez a kis tündér, aki el akarja magától dobni az életét, ha kiderül, hogy a lányom. Tegnap próbáltam felfedezni benne valami rokon vonást. Tiszta anyja. Lehunyom a szemeimet és elképzelem őt a nevelőszülei társaságában. Képtelenség. Egyetlen hasonlóságot nem tudok köztük felfedezni. Igen, ahogy Hori mondta Szombathelyen, bolondulok a szösziért. Eldobni egy ilyen gyereket magától? Ma már persze bánja. Ez a lány baromi jól sikerült. Nem tudom hol, de kitettünk magunkért. Én mindenesetre ezután azt fogom vallani, hogy egy nagyszünet utáni lyukasórában a lány WC-ben alkottuk. Az biztos, hogy baromira kívántam Trudit és ugyanakkor gazdálkodni kellett az idővel. Szösze igazi szerelemgyerek.

*

Vasárnap délelőtt egy angyal szállt le Ferencz Dezső otthonába a mennyezeten keresztül. Meg is lepődött az angyal, mikor belépve az előszobámba, lábai elhagyták a talajt és karjaimban röppent be a szobába. Mosolygott, de én láttam rajta, hogy ez a mosoly nem természetes.

- Esküszöm, jobban hiányoztál tegnap, mint a négy napban.
- Labilisak az idegeim. Kérlek, ha udvarolni akarsz, jobban gondold meg a közlendődet! Szombathelyen nem hiányoztam annyira, mert ott volt anya helyettem.
- Ronda vagy Donatella és annyira megbántottál, hogy ezután csupán apaként szeretlek egy kicsit. Trudival péntek reggel találkoztam először.
- Bocsika, ezt nem tudtam. Anyának felvettem múlt éjjel, mivel egyedül él Nyíregyházán, mit szólna hozzá, ha hármásban alkotnánk meg azt a családot, aminek minden kritériumának megfelelénk?
- Nem érdekel anyád válasza. Ebben a lakásban rajtam kívül csak neked van helyed. Ne nyalogassál! Ha ezt komolyan gondolod, akkor átminősültél lányommá. Hallani nem akarok arról sem.
- Este, miután anya hazament, anyuval kettesben sokat beszélgettünk. Természetesen nem mondtam el neki a teljes igazságot, azt igen, hogy összeköltözünk, de a házasságkötéssel még várunk. Láttam rajta, örül, hogy megszabadul a konkurenciától. Egyébként a lánykérés óta apu, köszönésen túl, nem társalog velem. Begsiben van, mert kegyetlen rondán kidekorálta a képesfelét anyu. Amúgy semmit nem lehet észrevenni köztük. Ennyit jelent Talliániéknál a pénz. Mit nevezsz, Dezsőkém?
- Remélem, hamarabb elpatkolnak, mint én és akkor melletted én is gazdag ember leszek.
- Hinni annyi, mint nem tudni. Biztos lehetsz benne, mihamarabb kitagadnak végrendeletileg. Jelzem, annak sem örülnek, hogy anyával jó a kapcsolatom. Anyu ma még büszke rám, de sokban ő sem különbözik aputól. Az anyai szeretetet nem ismeri. Lehetek majdan az ország legjobb pedagógusa, számukra senki leszek. Valószínű nem tévedek, ha még annak is jobban örülnének, ha naponta tíz férfinak tenném szét a lábaimat jó pénzért. Sokat hozna a Talliáni konyhára.

- Tegnap bánatomban elmentem vásárolni. Mit készítsünk ebédre?
- Reggeliztem otthon valamicskét, de ahhoz sem volt kedvem. Tegnap nagyot dorbézoltunk anyával. Tudod, hogy Gertrúd nap volt?
- Ez is megfordult a fejemben, hogy csavarogtok és két ilyen nő kitűnő csali a pasiknak. Amúgy pedig a névnapjáról fogalmam nem volt. Régen igen, de azóta más szelek fújnak.
- Na látod, nem volt a felvetésem ok nélküli. Tedd a szívedre a kezedet! Ha nem lennék, anya most is itt lenne az ágyadban.
- Biztos, hogy nem. Ugyanakkor nem tagadhatom, ha hűtlen akarnék lenni hozzád, Trudi lenne az első, akit megkörnyékeznék. Szép volt az a szerelem, de örökre vége. Csütörtökön, mielőtt találkoztam vele, némileg még más volt a véleményem. Azóta tudom, itt ez a kisan-gyal, akinek rengeteg fájdalmat okozott. Nem tudom, ha közli velem, hogy áldott állapotban van, mit mondtam volna neki. Valószínű, korunkra való tekintettel azt, hogy vetesse el a babát. Ám ez nem biztos. Ami igen, hogy soha nem kerülhettél volna idegenekhez. Kegyet-lenség, amit elkövetett ellened és akkor nem számolok a volt férjével, azzal a senkiházzal, aki pofozta őt.
- Anya azzal a fogyatékossgal született, hogy nincs kellő akaratereje. Megbocsássál, de engemet nem tudtál volna felcsinálni a gimnáziumi évek alatt. Felelőtlenek voltatok mind-ketten. Megbeszéltük vele, tökéletes mása vagyok, de a természetemet tőled örököltam. Te sokkal határozottabb vagy, mint ő, kivéve azt az időszakot.
- Édesem, még ezen a héten megcsináltatjuk a vizsgálatot, ehhez ragaszkodom. Te pedig megfogadod, hogy nem leszel buta! Ha szeretsz, nem okozol fájdalmat nekem.
- Picit már változott a véleményem. Főleg, ha te pedig azt fogadod meg, hogy nem kezelsz lányodként! Bevallom, jólesett, hogy nem érzed magadénak az ötletemet. Sajnos mi hárman nem lehetünk egy család, csupán a szívünkben. Majdnem elfelejtettem valamit. Képzeld el, jól sejtettem, hogy apu ráhajt anyára. Az elmúlt két évben gyakran beszélgettek telefonon, de az utolsó négy hónapban anya észrevette rajta, hogy valamit akar az öreg. Miután megosz-tottam vele az ominózus történetet, valamint látta, hogy apu macskákkal szokott aludni, ő maga közölte, soha többé nem kíván magánalapon apuval társalogni. Tudom, buta vagyok, de akkor is féltam az édesanyámat.
- Nemes lélek vagy, Szöszkém. Szerénytelenül hangzik az én számból, de ezt is tőlem örököl-ted. Világéletemben ragaszkodtam mindenhez, ami az enyém. Ezen a földön anyád az egye-düli, akit szívből gyűlölhethnél és te szereted őt.
- Nem tudom, mit hoz a jövő, de még az is elképzelhető, hogy valaha anyának fogom érezni. Neki csak én vagyok.

*

Mozgalmas hetek vannak mögöttünk. Szöszke szerinti fontossági sorrendben teszek említést, ami nem azonos az enyémmel. Valamint minimálisan sem kronológiai sorrend. Juliannával megbeszéltam telefonon a napot, amikor Szöszkét átköltöztetem hozzám. Ezt megelőzően az illetékes kijelentette, kizárólag a személyes holmijaira tart igényt, tehát bútor szóba sem jöhet, amennyiben én beleegyezek. A lényeg, egy teljes napig rámolásztak kettesben, majd zsúfo-lásig megpakoltuk Julianna és az én autóm is, de kis híján Szöszkének busszal kellett volna jönnie hozzám, mert az anyósülésen úgy fel volt pakolva ő is, hogy éppen csak kilátott előre. Hogy nálam mikor lesz minden helyretéve, azt csak a magasságos jó isten tudja. Cincurkám-nak a holmijait előbb el kell távolítani. Közös megegyezéssel, Szöszke kisasszony az egyik, én pedig a másik szobának lettem tejhatalmú ura. Anya és lánya telefonon megdumcsizták,

hogy még évnnyitó előtt látogatást teszünk Nyíregyházán. Problémás volt az idő egyeztetése, mivel az igazgatónőm (Magdika) megbeszélte karnagyunkkal, hogy a kórus részt vesz iskolánk évnnyitóján, mivel kerekén 90 éves a sulis. Tekintettel a nyári lazálásra, ez azt jelentette, hogy esténként próba. Ám, mivel én is az adott iskolában tanítok, úttörő becsületszavamra a karnagy elhitte nekem, hogy két próbáról Szöszkével kimaradunk, attól még a kórus nem fog hamisan énekelni. Így sikerült látogatást tennünk Szabolcsban. Miután beértünk a városba, Szöszke felhívta Horit, hogy navigáljon bennünket. Ez a bolond Trudi, mikor megálltam a ház előtt, kirántotta a jobb oldali ajtót és akkora lendülettel akarta gyermekét képen nyalni, hogy az ölébe esett. Csodálatos két napot töltöttünk nála. Olyan vendéglátásban volt részünk, amire azt szokták mondani, még a bugyiját is ránk testálta volna. De hát, ami elmúlt, az nem jön vissza soha már. Annak viszont nagyon örülök, hogy szereti a lányát. Szöszkém, nem tud magával mit kezdeni. 18 évig nem ismerte, mi az a szeretet, most meg ajnározva van naponta. Mondjuk, nekem érdekem is, mert lecsapják a kezemről. Néha nevetünk egy ilyen furcsa szituáción. Mi lenne, ha egy nyalka csávó megkérné tőlem a lányom kezét? Persze, ezt senki nem tudja, csak mi hárman. Tanévnnyitó előtti utolsó munkanapon derült ki, sajnos Horváth Gertrúd nem volt kurva. Néztam Szöszke arcát, mikor kinyitottam a borítékot, de tulajdonképpen még csak izgalmat sem láttam rajta. Anyukájának ő olvasta be telefonon a cáfolhatatlan ténnyt.

- Valamit nem értek.

- Ezek szerint könnyű dolgod lesz az egyetemen, hogyha hiányosságod csupán valamire korlátozódik.

- Ne komolytalankodjál!

- Hallod?! Pizkosul kinyílt a csipád, mióta az apád kenyerét eszed.

- Bevallom, olyan hitbe ringattam magamat, hogy neked nem is lehet gyermeked. Feleségeddel imádtátok egymást, mégsem lett terhes. Én csak hónapokról nyilatkozhatom, de rám is igaz. Aztán kiderül, hogy lehet gyereked. Hogy van ez?

- Egyetlen magyarázatom van rá. Sem Cincurkával, sem veled nem szeretkeztem lány WC-ben titokban és gyorsan.

- Nem mondod, hogy anyával mindig ott csináltátok.

- Emlékeim szerint kétszer a tanári asztalon. Néhányszor apám kocsijában. Mindez kettőtökre nem igaz. Egyszer Trudi szüleinél a fűskamrában a rakás tetején, de én voltam alul.

- Tanári asztalon, hogy lehet?

- Kérdezz meg anyádtól! Közlöm veled, a lányok a kényes, intim dolgaikat nem az apjukkal szokták megbeszélni.

- A mi helyzetünk speciális. Elvégre, az is igaz, hogy az apák nem szokták szoptatni a gyerekeket.

- Ha ezt anyádnak el mered mondani, hogy valaha szoptattalak, kitagadlak a családból!

- Mivel momentán két anyám van, az igazit nevezzük aranytartaléknak! Rosszul esne, ha férjhez menne?

- Ne reménykedj, Donatella, nem lesz három apád!

- Teszem azt, felhív, hogy létszám-leépítés volt az iskolájukban, őt kirúgták, majd pár hónap múlva közli, nincsen pénze a lakás fenntartásához.

- Édesem, szépen kérlek és halál komolyan, ne provokáljál! Az anyád az első szerelmem volt. Minden porcikáját vissza tudom idézni. Egészségtelen lenne, hogy összebútorozzunk, miközben sajnálnám őt, mint az édesanyádat.

Az évnyitón nagyot domborított a Bujtor-kórus. Az ünnepség után bevonult az osztály a termünkbe, de Szöszeke is jött velem. Bemutattam a lányoknak, mint barátnőmet. Arra az eredményre jutottunk, nem sokszor fog meglátogatni az iskolámban. Esküszöm, férfiak nem tudnak ilyen képet vágni, mint néhány lányom. Na persze ehhez hozzájárult, hogy előadtuk azokat a számokat a kórossal, amiket mi ketten kísértünk gitáron.

2016. március 3.

Tanár úr

Néha, mikor iskolán kívül összetalálkozom az unokaöcskössel, elgondolkodom. Tulajdonképpen egy generációhoz tartozunk, mivel apáink testvérek. A génjeinkben pedig én vagyok szerencsésebb, amennyiben nagy darab állattá fejlődtem és nemrég hagytam abba az aktív ökölvívást nehézsúlyban. Az öcskös, aki Krisztián névre hallgat, cingár gyerek. Magasságunk nagyjából azonos. Ami viszont a szellemi adottságunkat illeti, mindketten reál érdeklődésűek vagyunk. Így lettem én fizika-matematika tanár. Krisztián pedig az osztályomba jár (tehát harmadikos gimnazista) és alighanem a gimi legjobb feje matekból. Természetesen ő is tanári pályára készül. Próbáltam meggyőzni, hogy inkább az informatikával jegyezze el magát, de neki én vagyok a példaképe. Egyébként 16 év van köztünk, az ő javára. Az imént hívtam, hogy felszaladna hozzám, ha ráérek. Két perc múlva csengetni fog a legénylakásomon. Még valami különbség köztünk, hogy ő hajkurássza a csajokat, én pedig néha engedem meg magamnak, hogy csipegessek. Sporttársaim között nemegyszer hangzik el: „Dezső, te mamlasz vagy, hogy nem élsz a lehetőségekkel.” Tény, nem szeretem a kudarcokat. A hölgyeknél biztosra megyek. Az, aki rajong egy jóképű sportolóért, még nem biztos, hogy az ágyban akarna teljesíteni. Precíz gyerek ez a Krisztián. Megérkezett időben.

- Jó napot, tanár úr!

- Öcskös, nem a suliban vagyunk. Ott is csak azért várom tőled a titulust, hogy ne bomlasszad az osztály egységét.

- Sietnem kell, mert randim lesz. Előkészítetted a Beatles felvételeket?

Kezébe nyomtam a cuccot, de Krisztián nem hátrált, hanem leült az asztalhoz.

- Megfeledeztem róla, hogy holnap Dezső lesz. Óriási! A tanár úr valakitől kapott egy szép szívecskét. Hadd vizslassam meg közelebbről!

- Ne nyúka-piszka!

Kivettem a kezéből a lapot.

- Még nem volt időm a megfelelő helyére tenni, hiszen az előbb hoztam fel a postaládából.

- Azért ültem le, hogy jól lecseszerintselek, de látom, csak kifelé mutatod a nyámnyilát.

- Krisztián, az iskola a munkahelyem és nem kívánom szóbeszéd témává tenni a magánéletemet.

- Szerencsés csillagzat alatt születted, bratyókám. Csak az osztályunkat figyelem bevéve, gyakorlatilag mind a 15 csaj bukik rád, mint maci a mézre. Ehhez képest nekem minden betevőért meg kell harcolnom.

- Öcskös, 15 még gombócból is sok, nemhogy csajokból. Ráadásul eltúlzod a dolgot.

- Tutira, ketten vannak beléd zúgva (igaz, az egyik szentéletű), de csupán a mancsaidat kéne széttárnod és bármelyik közéjük repülne. Most kedd van. Szombaton Tonyónál házibulit tartottunk. Nem volt mindenki ott, de a legjobbak igen. Valakit mindig kiszemelek. Próbáltam rácuppanni a jók közül a legdögösebbre, nem számolva Kozma Dezső tanár úr varázsával. Apám, úgy pofára estem, hogy még mindig cseng a bal fülem.

- Mesélj, öcskös, hagy tanuljak!

- Ne nevedd ki a kisebbet! Emlékszem rá, Mancsi néni hányszor említette az anyámnak, hogy Dezsőkét csak megszülni volt nehéz, mert már akkor is tekintélyes termeted volt. Azóta meg halmozod a sikereket.

- Szellemi vonatkozásban te sem panaszkodhatsz.

- A lényeg, piáztgattunk, míg gyülekezett a társaság. Az ital hatására kezdtek tombolni a hormonjaim, mikor Kozma Jutka mellém férközött. Ráadásul, ő kezdeményezte a társalgást. Én marha meg válaszolgattam neki, mintha iskolást domborítottunk volna, ahol ő a tanító néni. Esküszöm neked, talán negyedórát tartott a dumcsi és szerintem ezalatt maximum a farkad mérete nem került szóba, amire úgysem tudtam volna válaszolni. Jól mondtam, ugye, voltál gyerekkorodban kanyarós?

- Voltam. De nem értem Juditkát.

- A csinibabának elkezdtek csillogni a szemei, mikor arról tettem említést, hogy szerintem a tanár úr még szűz. Két komoly szenvedélye van Kozma bratyónak, az ökölvívás és a motorozás. Elmeséltem neki, olyan Harley-Davidson motorod van, hogy minden krapek irigyel, köztük én is.

- Esküszöm, te hülyébb vagy Krisztián, mint hat pár rendőrcsizma.

- Fene tudja. A légkörök hatására akkor már a nyúlványommal gondolkodtam. Csak annak tudhatom be, hogy átkaroltam a vállát és csókra nyújtottam ajkamat. Jutka pedig ellökött magától és megfejelte egy akkora sallerrel, hogy most is érzem a füleimen, pedig három napja történt. Kirohant abból a szobából és állítólag felszívódott a buliból is. Bezzeg, ha a tanár úr nyúlna a szoknyája alá, Jutka visítogna a gyönyörtől, mint egy szopós malac.

- Tudod, Krisztián, tetszik a hiúságomnak, hogy kamáznak a lányok, de a státuszom nem engedné, hogy visszaéljek vele. A tanár nem kezdhet ki a tanítványaival.

- Mi, Kozmák híresek vagyunk a diszkréciónkról. Jutkát partiba veszed, mindhárman jól járunk vele.

- A hármat az ujjaidon számoltad ki, öcskös?

- Rendben, tiétek lenne az igazi élvezet, de nekem elmesélnéd töviről hegyire és az számomra jobb lenne, mint egy pornófilm. Na, húzok, mert lemaradok a randimról.

- Sárosi Nóra megvolt már az úrnak?

- Ez az. Ő a másik, akinek csak fütytyentene kéne. Amit viszont nem értek, mindketten utánad epekednek, aztán mégis barátnők.

*

A névnapomon, szerdán délután döngettem hazafelé kocsival. Egyszer csak, bal oldalon felfigyeltem egy csinibaba ringó fenekére. Minek tagadnám, megismertem legkedvesebb tanítványomat, Juditkát. Ő még nem láthatott, hiszen egy irányban haladtunk, de megnyomtam a kocsikürtöt, majd nyomban mellé értem és megálltam. A felőlem lévő ablakot leengedtem.

- Kozma kisasszony, hova igyekszik?

Nem akart hinni a fülének, de mikor felém fordult, elmosolyodott.

- Gyere Juditka, de vigyázz, mert jön éppen szemből egy másik autó! Kerüljél meg és üljél be mellém!

Ritkán vagyok lányokra ilyen hatással. Ragyogott a boldogságtól és beült az anyósülésre. Felhúztam az ablakot és a kocsit megtelt parfümje illatával.

- Jó napot kívánok, tanár úr!
- Hova igyekszel? Elviszlek, ha nem a világ végén van a célállomás!
- Sajnos, Nóri két utcányira lakik innen.
- Ezt nem értem, kislány, miért sajnos?
- Addig jó nekem, tanár úr, míg nem érti.
- Rendben, látom zavarba jöttél. Én pedig hazamegyek. Egyedül vagyok kénytelen tölteni a névünnepem estéjét. Nem tudlak elcsábítani?
- Nórival nem beszéltük meg fixre, csak említettem neki, hogy meglátogatom. Megvettem tanár úr az ötletét.

Repültünk lakásom felé. A lépcsőházban nem beszélgettünk, de nem is volt szükség rá. Juditka kivirágzott az elmúlt tíz percben. A szobában helyet kínáltam. Láthatta az asztalon két üveglap közé téve a névnap gratulációját.

„Névnap(od) alkalmából, szívem minden melegével gratulálok. J.”

Az írás alatt egy szépen megfestett szívecske van.

- Tudod, hogy aktívan sportoltam, de mostanság átvedlettem edzőnek. Ennek köszönhetően, soha nem fogyasztok alkoholt. Feltételezem neked más az italozásról a véleményed, hiszen szombaton házibuliban voltál.
 - Félretájékoztatták a tanár urat. Bár, ha jól meggondolom, számomra az sem kedvezőbb, ha a pletykás az igazat mondta.
 - Juditka, beférközött az unokaöcsém bizalmába és cserében még azt is vállalta, hogy csókolózzon velem.
 - Hazugság és ha Krisztián ilyet terjeszt rólam, holnap a suliban kikaparom a szemeit. Informálódni akartam és ez sikerült. Csókolózni pedig életemben nem csókolóztam. Ahhoz nekem nem egy másik neműre van szükségem, hanem olyanra, akibe szerelmes vagyok. Krisztián akarta, de képen töröltem és távoztam a becsületsüllyesztőből.
 - Nyugi, Juditka, az igazat mondta és a pofont sem hallgatta el!
- Nézte hosszan saját írását, majd lehunyta a szemeit.
- Szombaton buliban voltál, de fodrásznál tegnap. Különösen szép a frizurád.
 - Köszönöm a bókot.
 - Tegnap reggel nem voltál az első órátokon. Megkérdezhetem, merre jártál?
 - Lógtam a tesiről. Tudja, tanár úr, nekem még sokat kell fejlődnöm. Ha valamit meg akarok tudni, érdeklődök. A tanár úr pedig olvas belőlem. Ez a válaszem a tegnapi késésemre.
 - Nekem pedig jólesett az üdvözlőlaped. Köszönöm szépen.
 - Mert buta vagyok és lépten-nyomon elárulom magamat. Személyesen nem mertem volna átadni. Hogy jövök én ahhoz?
 - Képes voltál iskola helyett elbuszozgatni ide a világvégre, mikor nem voltam itthon?
 - Amit az ember szívből tesz, azt nem érzi áldozatnak.

Megfogtam a kezét.

- Most nem az osztályfőnököd vagyok. Szeretném, ha nem tanár uraznál és visszategeznél, ami az iskolára nem vonatkozik!
- Ebben is buta voltam, mert abban az egy sorban közvetlen szerettem volna lenni.
- Kislány, amit mindketten tudunk, az köztünk nem lehet titok. Te a buliban csak azért voltál, hogy kifaggassad Krisztiánt velem kapcsolatban. Én pedig tegnap megtudtam tőle és féltékeny lettem.
- Május 23. Dezső és nem Judit. Ehhez képest én kapom tőled az ajándékot.
- Tudod, Juditka, vén számár létemre, soha nem voltam szerelmes. Szerintem leszek egy ilyen aranyos kislány közelében, de amit érzek, az ma még erős rokonszenv irántad. Ami a féltékenységet illeti, sokszor lehetsz még életedben szerelmes, de javaslom, tartsd titokban a legilletékesebb előtt, mert a férfiak visszaélnék vele! Szeretnék átölelni, de ha megtenném, igazolnám, amit állítok a férfiakra.
- Erre nem tudok mit mondani, mert rontanék a helyzetemen. Elmondhatom én a tapasztalt, hogy a szerelem sok fájdalommal jár. Megbánni nem fogom, hogy megtudta a legilletékesebb. Tudja meg az egész világ, legalább ez az örömöm legyen meg.
- Zseniális ötletem támadt. Mivel nem vagyok felkészülve vendég fogadására, elviszlek vacsorázni a kedvenc éttermembe. Ráadásul, ezzel tudom igazolni, hogy én nem vagyok olyan férfi, aki visszaél a szerelmes lány bizalmával.
- Magas labda, de a nyitott könyvnek már mindegy. A vacsorameghívást elfogadom, de ahhoz még korán van. Szeretném megtapasztalni, milyen érzés, ha az ember lányát az öleli át, akitől majdnem nyolc hónapja várja.

*

Életemben először ültettem úgy nőt az ölembe, hogy nem a buja vágy vezérelt. Ültetéskor nem a fektetés cikázott az agyamban.

- Szomjazom a csókodra, vessél meg érte!
 - Egy hónap múlva leszek nagykorú. Eddig nem volt fiúval kapcsolatom, tehát nincsenek tapasztalataim. Ugyanakkor tisztában vagyok a külsőmmel és ennek köszönhető, pár alkalom van mögöttem, amikor fizikai visszautasításra kényszerültem.
 - Ezek szerint hiába szomjazom?
 - Látod, megint fölöslegesen járt a szám, miközben hónapokig vártam erre a pillanatra.
- 33 éves vagyok, de ilyet eddig még nem éreztem. Ez a lány a csókjában is a szívét adta. Szédítő volt.
- Juditka, egy dologra nem találok magyarázatot. Hiszem, miattam voltál tegnap fodrásznál.
 - Egyben biztos voltam. Ma találkoznom kell veled iskolán kívül, hiszen nénapod van. Láttam a kocsidat a sulis előtt és elindultam hozzád azon az útvonalon, amin szoktál hazajönni. Ne kérdezzed, honnan tudom! Itt a ház előtt várt volna tégedet a kis hülye szerelmes fruska. Október táján szédültem meg és tovább már nem bírtam. Biztos voltam benne, elutasítod a tanítványodat, de legalább lett volna mihez alkalmazkodnom a továbbiakban.
 - Szóval, Nóra csak mese volt?
 - Arra gondoltam, hazaérsz és kiszállva a kocsiból belém ütközöl. Nagy a valószínűsége, hogy gyerekesnek tartod az érzelmeimet és elutasítasz. Ekkor mentem volna Nórihoz. Ő az egyedüli (rajtad kívül), akivel jól érzem magamat, mert vele sokat beszélgethetek rólad.

- Juditka, még mindig abban a stádiumban vagyunk, mi van, ha visszaélek az érzelmeiddel és jót szórakozom veled, majd húzok egy strigulát a listámban?

- Köszönöm Krisztiánnak, hogy ettől nem kell félnem! Kaland nem akarok lenni és nem is leszek. Azzal már tisztában voltam, nem élsz vissza a helyzettel, csupán abban voltam bizonytalan, hogy némi érdeklődést te is tanúsítasz irányomba.

Hosszú csend következett, mivel az ember a szájával egyszerre csak egy funkciót tud betölteni. Kezdett olvadozni az agglegény. Főleg, hogy szabad kezemmel, amivel nem őt öleltem, felfedező útra indultam. Közben figyeltem az arcát. Adta magát, én pedig ajándéknak vettem őt. Sok sport siker van mögöttem, de őt tartottam életem legnagyobb dicsőségének.

- Nagyon kívánom ezt a hamvas, ártatlan testedet.

- Tiéd akarok lenni és tisztában vagyok vele, erről az iskolában senki nem szerezhethet tudomást, mert neked az állásodba kerülhet.

- Juditkám, Nóra sem!

A vállamra borult. Kikapcsolt az agyam. Erre szokták mondani, hogy a férfinél az ész lejjebb vándorol adott szituációban. Juditka nem adta magát, hanem aktív részese volt a szeretkezésnek. Kifordultam addigi önmagamból. Ha néha becserkésztem magamnak egy partnert, eszembe nem jutott, hogy aktus után feküdjek mellette és ölelgessem. Már tudom, én is szerelmes lettem.

- Ezt akartad, hogy mától kezdve én is szenvedjek?

- Butaság! Te nem tudhatod milyen érzés reménytelenül szerelmesnek lenni. Ha hiányzom neked ezek után, csak fütyentened kell!

- Na persze. Eddig is zavarba jöttem, ha fizikaórán rámmosolyogtál. Ezután elveszítem a fejemet és akkor mi lesz?

- Örülök neki, hogy te is tudsz buta lenni. Tisztában vagyok vele, a sport önuralomra nevel.

- Emlékeztetem ezt a kislányt, hogy nemrég beleegyezett, eljön velem vacsorázni. Már elmúlt az uzsonnaidő.

- Tanár úr, én meg arra emlékeztetlek, hogy nem szabad nagydobra verni a kapcsolatunkat.

- Ahova én viszlek, ott nem fogunk lebukni, mert osztályon felüli étterem.

Rendbeszedtük magunkat. Szerencsémre Juditka kistáskájában volt sminkkészlet. Sokat kellett várnom rá, hogy elkészüljön, de egy igazi kisasszony jött ki a fürdőszobámból. Az étteremben kávéért kért, mert úgy érezte, frissülnie kell. Megkértem, hogy az étlapon ne nézze az árakat! Természetesen, amit választott, társultam hozzá, nehogy zavarba jöjjön.

- Repül veled az idő.

- Szüleim úgy tudják, Nórinál vagyok, tehát nem aggódnak. Holnap beavatom őket és hidd el, nem fognak hisztizni, hiszen tudják, hogy belédzúgtam.

- Nem zavarja őket a 15 év különbség?

- Sokkal jobban zavarta őket, hogy azt hitték, leszbikus vagyok.

- Kis buta. Hogy lehetnél leszbikus, ha belezúgtál az öreg tanárodba?

- Ha a történetek után valaki a suliban Kozma tanár úr koráról ledegradálóan nyilatkozik, hivatkozhatok saját tapasztalataimra?

- Fizetek és hazaviszem az elszemtelenedett tanítványomat. Bár, szívesebben repítenék vissza hozzám.
- Reménykedhetek a jövőt illetően?
- Szombaton reggel edzést tartok, de azután szabad a hétvégém.
- Megpróbálom kibírni addig.

*

A nemzetközi hírnő sportoló, aki csütörtökön félve ment be az iskolába oktatni. Ez voltam én. Juditkáékkal nem volt aznap órák. Úgy intéztem, hogy az egyik szünetben bementem az osztályba, hogy megkérdezzem Krisztiántól, tudja-e használni a Beatles anyagot. Juditka készült a következő órára, ahogy szokott, de Nórán láttam, gubanc van. Sejtettem valamit a csaj és bepöccent. Pénteken velük volt az első órák és Sárosi Nórának hűlt helye volt. A hetes jelentette, hogy nem jött iskolába.

- Juditka, mit tudsz Nóráról?
 - Tanár úr, ne haragudjon, nem élek vele egy családban!
 - Gondolom, hétfőig meglátogatod őt.
 - Nincsen szándékomban, mert ma délután a szüleimmel vidékre megyünk hétvégére.
- Tudtam én, nehéz lesz megjátszani magamat. Elvégre megbeszéltük, hogy szombaton ebéd után, ami ebben az esetben 13 órát jelent, találkozunk a lakásuktól két utcányira. Naná, hogy ideges voltam. Mi van, ha tényleg elutaztak a szüleivel, mert teszem azt, a kis buta kitálalt nekik, ők meg féltik a lányukat, nem ok nélkül? Előbb értem oda a megbeszélt időnél. Szerencsémre ő is. Beült mellém és nyomban indítottam. A lakásba érve átöleltem és végre ismét puszizkodhattunk.
- Juditkám, nem kívánom neked, hogy átéljed, amit én tegnap reggel óta.
 - Bocsássál meg! Füllentettem, ugyanakkor kíváncsi voltam, milyen hatással van rád, ha nem találkozunk.
 - Nincs kedvem hozzá, hogy játszogassunk egymás idegeivel.
 - Igazad van, de tudod, én szerda óta látom rózsaszínben a világot csupán.

Felkaptam a földről, karjaimban összecsomagoltam és odavittem a nyitott szobaablakhoz.

- Búcsúzzál el az életedtől, mert kidoblak!
- Tanár úr, kénytelen vagyok figyelmeztetni, hogy szoknya van rajtam és ebben a pozitúrában kilátszik a bugyim alóla!

Erőltettem a mérgezet és ledobtam az ágyra a szó legszorosabb értelmében. Persze úgy, hogy ne üsse meg magát az epedán.

- Tessék mellém feküdni és átölelni, mert különben sírok! Buta voltam, de akkor is szeretlek, Dezső bácsi. A részleteket nem tudom, hogy szimatolta ki a szerdát Nóra, de tény, csütörtökön úgy jött a suliba, hogy megfenyegetett tégedet. Próbáltam hatni az értelmére, aztán következett a mosolyszünet. Délután előbb indult haza, mint én, de útközben megvárta. Még szerencse, hogy időben észrevettem és átmentem a túlsó oldalra. Féltékeny a kicsike és ezt megértem. Fordított helyzetben én is az lennék, de eszembe nem jutna, hogy a „szerelmemnek” megpróbáljam kitörni a nyakát. Féltetek, nem tudom mit fog csinálni.

- Édes, majd azt mondjuk, a kis 60 kilós pillangó rászállt a mázsás osztályfőnökére és megerőszakoltál. Az vesse rám férfi léte az első követ, aki nem izgulna fel egy ilyen jó alakú lányra!
- Szerdán képletesen szólva eljegyeztél és én jóban-rosszban kitartok melletted. Ha elküldenek tégedet, abba hagyom a sulit és munkát vállallok. Anyával egyébként megbeszéltem a dolgot és képzeld el, örül a kapcsolatunknak, csak a te hűségében nem bíz. Azt mondta, ilyen férfinak minden ujja tíz lány akad.
- Ahogy ismerem ezt a kislányt, mióta megszádlát, árgus szemekkel figyeled az osztályfőnököt. Aligha találtál a viselkedésében kivételt. Beszéljek Nórával? Szükség van egymás barátságára.
- Beszélj vele, ha így látod jónak! Amennyiben még nem köpött, gerincre vágod és nyert ügyed van! Más kérdés, hogy akkor marad ő neked.
- Juditka, te mindig ilyen szenvedélyes voltál? Bevallom, elkerülte a figyelmemet. Azt tudtam rólad, hogy határozott vagy, de szikráznak a szemeid, ahogy Nóráról beszélsz. Ezt láttam szerdán, Krisztián kapcsán is.
- Gyűlölöm a szemétséget. Senkinek nem akarok ártani, de feltétele, hogy hagyjanak békén! Ma már büszkén emlékezhetek rá, veled csókolóztam először. Az unokaöcséd meg elkezdte, hogy vele.
- Korrigáltam. Krisztián csak szeretné megtudni, Juditka milyen az ágyban.
- Hozzad össze Nórával! Fűtsön alá a kis dögnek és nem epekedik többé utánad! Valóban, mindketten rólad álmodoztunk és sokat dumcsiztunk. Tudod, az esélytelenek fantáziáltak az igazi férfiről. Elhiszem, hogy fáj neki, ami köztünk kialakult, de képtelen vagyok elfogadni, hogy egyik napról a másikra ellenséged legyen.
- Nem értelek. Elképzelem, a két lány milliószor átbeszélte, mit csinálnék veletek az ágyban.
- Tévedsz. Rólad dumcsiztunk, melyikünk hol látott és kivel, meg ilyen hétköznapi dolgok, de az szóba nem került, hogy lefeküdtünk veled. Álmaimban benne voltál az intim pillanatokkal, ahogy feltételezem, Nórával is, de ezt soha nem tárgyaltuk ki. Ezért nem voltunk egymásra féltékenyek. Nem akarom, hogy beszéljél vele, mert abból én járhatok rosszul!
- Szépségem, szeretném, ha kibékülnének! Nem buta lány, tud nekem ártani, de tisztában kell, hogy legyen, amit mond rám, azt bizonyítani szükséges. Ha pedig nem sikerül, abból ő járhat rosszul.
- Buktassad meg fizikából!
- Ne legyél gonosz! Miközben én itt ölelem ezt a kis méregzsákot, Nóra otthon sírdogál, mert csalódott a plátói szerelemben és a barátnőjében egyaránt.
- Jól van, holnap elmegyek hozzá.
- Ráér az hétfőn is, mert holnap még az én napom.
- Komolyan akarod, hogy holnap is találkozzunk?
- Nemcsak holnap, hanem minden szabadidőnkben!
- Szeretlek.
- Én pedig megeszem ezt a kiscsillagot.

*

Hétfőn sulis után erőt vettem magamon és elmentem Nóráékhoz. Útközben gondolatban folyamatosan Dezsővel viaskodtam, aki rám parancsolt eme cselekedetre. Bennem pedig megszólalt a nő. Hátha nem érdek nélkül van, hogy össze akar bennünket békíteni. Elvégre tudja, hogy Nóra is belé van esve. Csengettem és rövid várakozás után Lidi néni nyitott ajtót.

- Csókolom, ne tessék haragudni, Nóri után szeretnék érdeklődni, mert már pénteken sem volt iskolában!

- Jutka, fogadalmat tettem a lányomnak, ha előkerülsz, elküldelek, de most, hogy megjelentél, hinni szeretném, érdeklődésed szívből jön. Menjél be a szobájába! Ott fekszik csütörtök óta és rajtam kívül senkivel nem óhajt társalogni!

Bementem. Nóra rövid ideig tetette az alvót, de miután föléhajoltam és megpusziltam, ki-pattantak a szemei.

- Miért nem jössz iskolába? Itt a tanév vége és mivel ahol a szorgalmat osztogatták, hátul álltál, nem félsz, hogy valamelyik tanártól bekarózol?

- Ha azért jöttél, hogy megfenyegezzél, húzzál a francba! Tisztában vagyok vele, a vesztes oldalon állok. Jutkának egy mosolyába kerül, hogy Kozma a naplójában felkarózzon.

- Nóri! Kozma tanár úr lelkekre kötötte, hogy béküljek ki veled, miközben őt megfenyegetted. Mégis bennem látod az ellenségedet. Szeretném hallani, mi bajod van?!

- Szívemre vettem, hogy elveszítettelek. Tudod jól, számomra rajtad kívül csupán az Úr van. Anya három napot tud igazolni. Szerdán bemegyek, de lehet, hogy mégsem. Te most boldog vagy, hogy érhetnél meg engemet? Elborult az agyam. Múlt szerdán megígérted, átjössz hozzánk. Ehhez képest a faterom látott benneteket az éttermükben. Te őt nem ismered, ezért nem tűnt fel a személye. Ha engemet pofára ejtetél, biztos vagyok benne, a kapcsolatokat régebbi keltezésű, ha már osztályon felüli étterembe jártok. Eldurrant az agyam és csütörtökön megfenyegettem a szerelmedet rajtad keresztül. Eszem ágában sem volt bemószerolni a fazont. Elvett tőlem és megpróbálom túlélni.

- Nóri, igyekszem az értelmedre hatni. Szerdán jöttünk össze Dezsővel, még akkor is, ha nem hiszed el.

- Elvesztettelek.

Átöleltem és megpusziltam, ahogy mi puszkálni szoktunk. Imádjuk egymást, mint igaz barátnők.

- Névnapija volt, véletlenül találkoztunk, mikor igyekeztem ide hozzád és felhívott a lakására. Boldog voltam és ő figyelmeztetett szombatodra, azért, mert egymásra találtunk, nem ok arra, hogy a barátnőmmel szakítsak. Bepöccentem a fenyegetésed miatt, ezért kerültelek el csütörtökön az utcán, mikor vártál rám.

- Közölni szerettem volna, hogy soha nem tudnék ártani neked. Elkerültél, mintha rühes lennék, ettől padlót fogtam. Tudod jól, én is beleestem a tanár úrba, de ez részemről lelki kötődés, ahogy irányodba is. Ne nevéss ki, hiszen sokszor mondtam már neked, Jézus jegyesének tartom magamat és érettségi után bevonulok egy szerzetesrendbe.

- Képzeld el engemet! Végre Dezső felfigyelt rám, te meg kitörnéd a nyakát, hiszen a tanár nem kezdhet ki a tanítványával. Ráadásul, egy istenhívő nem lehet gonosz.

- Hidd el, nem tudnék nektek ártani. Tudom, a barátságunkra keresztet vethetek, de akkor sem kell tartanotok tőlem!

Megint megöleltem, de most elkezdett mosolyogni és végre úgy puszkáltunk, ahogy mindennap szoktunk, amikor találkozunk.

- Ugye, hiszünk egymásnak? Te nem akarsz nekünk rosszat, én pedig nem vertelek át, mert tényleg szerdán tettük egymást először boldoggá. Nincs vége a barátságunknak. Nekem is szükségem van rád.

- Köszönöm. Féltékenynek nem kell lenned! Nem fogok rástartolni a barátodra.

- Szeretném, ha nem ma, de holnap eljönnél velem hozzá, hogy együtt megnyugtassuk, kibékültünk.

- Komolyan mondod, megmosta a fejedet miattam?

- Olyasmit mondott, hogy: nem lehet igaz boldogság, ami mások boldogtalanságára épül. Igaza van. Beteljesült a szerelmem és mégis hiányérzetem volt nélküled.

- Azt butaságnak tartom, hogy felmenjek veled a lakására.

- Nóri, az elmúlt pár napban ráéreztem, te éppen úgy része vagy az életemnek, mint a szüleim, vagy Dezső. Ha engemet szerettek, akkor mindannyian számolnotok kell azokkal, akiket én szeretek. Semmi duma, jössz velem!

Lidi néni, akkor lépett be a szobába, mikor Nórival mosolyogtunk egymásra.

- Látom, Nórikám, kezdesz talpraállni.

- Anya, te ezt nem értheted meg. Pánikba estem, mert féltettem a barátságunkat.

- Nóri, itt az anyukád előtt én is bocsánatot kérek tőled, hiszen mielőtt Dezsővel elmentem, beszélhattam volna neked, hogy ne várjál!

- Nem érdekes, ne is beszéljünk többet róla!

- Hoppá! Gyermekeim az Úrban! Eddig úgy tudtam, hogy Jutka, te kiadtad Nóri útját. Arról szó nem esett, hogy srác van a dologban.

Nórral egymásra néztünk és bölcsen hallgattunk. Együttal azt is igazolta a barátnőm, hogy diszkréten kezeli szerelmünket Kozma tanár úrral.

*

Este itthon sokáig töprengtem a buta ötletemen. Az vigasztalt, hogy Nóri sem tartotta helyesnek. Lehunyva szemeimet, megjelentünk, mi ketten, a két dedós csaj, akik felkeresik az osztályfőnöküket a lakásán, hogy közöljék az örömhírt, kibékültek. „A szerelem öl, butít és nyomorba dönt.” Ezek szerint szellemileg elindultam a leépülés útján. Kedden harmadik óránk volt osztályfőnöki. Előzőleg Nóri elem tárta a saját ötletét. Az órán kilibegett Kozma tanár úrhoz és kezébe nyomta a szülői igazolást, miszerint három napig vírusos influenzával nyomta az ágyat, de már csütörtökön sem érezte jól magát. Ezt pedig bárki láthatta az adott napon. Nem gondoltam volna, hogy a beteljesült szerelem türelmetlenné tesz. Következett három hét az évváróig, mialatt igencsak nehezen tudtunk időt egyeztetni a találkozásra. Borzasztó rossz volt szoktatni magamat ahhoz, hogy a tanár úr nem a szerelmem, hanem az osztályfőnököm. Ráadásul, mivel neki könnyebben ment a titkolózás, még féltékeny is voltam. Néha bemeséltem magamnak, hogy kaland vagyok Dezső számára. Másnap mindig bevallottam neki a szennyes gondolataimat és nagyon szégyelltem magamat. Volt, hogy Nórral megdumcsiztuk, Dezsőnek sem lehet frankó a helyzet, hiszen két csaj is figyeli minden lépését a suliban. Ráadásul az egyik hétvégén Harley-Davidson találkozó volt Alsó-örsön. Van egy böhöm nagy motorja, amit addig csak képről láttam és már a látványtól kitört a frász. Utálok a motorokat. Úgy beszéltek meg, azon a hétvégén nem találkozunk. Szegény, szerelmes hülye. Mármint én. Pénteken ugyanis közölte velem, hogy Elvirával megy (a kémia tanárnővel), hiszen minden évben vele tart erre az alkalomra. Utálok azt a dögöt. Jó alakú,

okos nő. Nóri szerint mindkét kritériumnak én is megfelelek. Az adott két napot végigsírtam, elsősorban anyám vállán.

- Kislányom, én is zokoghatnék, hiszen láthatod, apád elment horgászni a barátaival, mert neki is a hobbija az első, én csak utána következek.

- Húsz év házasság után ez megmagyarázható, de mit szólnak én, aki a kapcsolatának az elején tart és máris megcsal egy másik nővel?

- Benne volt a pakliban.

Szegény Nóri, lehet, hogy megbánta a békülésünket, mert ő volt a lelki szemetesládám. Nehezen tudta elhitetni velem, hogy jobb nő vagyok Elviránál, akkor is, ha neki pénze van.

- Képzeld el a férjét, akivel három éve bútoroztak össze és máris kifelé tekint a házasságból a csaj!

Hétfőn a nagyszünetben bementem a szertárba. Szakítani akartam, de átölelt és megfeledeztem jövetelem céljáról. Főleg, mikor közölte, sulis után vár a parkolóban. Repültünk a lakására. Beszaladtam a szobába és a fotelba ülve eltörött a mécses. Simogatta a hajamat és olyan szépen beszélt hozzám, hogy olvadtam, de nem mutattam neki.

- Juditkám, sajnos tisztában voltam vele, ezt az akadályt nehezen fogod venni. Esküszöm, nem csaltalak meg Elvirával és arra is fogadalmat teszek, ha valaha ilyen elvetemültségre adom a fejemet, előre megmondom neked, hogy a szerelmünknek részemről vége.

- Boldog vagyok, hogy máris ilyen gondolataid vannak.

- A síró kisbaba ideül az ölembe és abbahagyja a sírását, én pedig előadást fogok tartani neki!

- Az elmúlt két napban nem apadtak el a könnyeim. Mesélj, de én a válladon sírok tovább!

- Nálam a motorozás szenvedély. Már akkor kezdődött, mikor befejeztem az egyetemem. Kiderült, Elvira imád motorozni. Négy éve, hogy minden nyáron lejön velem a találkozóra. Az első évben sátoroztunk és nem tagadom, ráfanyalodtam. Mindketten függetlenek voltunk. Ám számomra az aktus olyan volt, mintha a Szabadságszobrot tettem volna magamévá. Adta magát passzívan. A következő évben férjhez ment, de kibrusztolta a férjénél, hogy a találkozókra továbbra is jön velem.

- Dezső pedig ártatlanul alszik éjjel a csinibaba mellett.

- Juditka?! Nem sátorozunk és külön szobában alszunk a szállodában. Elég volt egyetlen alkalom, hogy elmenjen tőle a kedvem. Nem beszélve arról, hogy három hete jó sorsom összehozott az istennőmmel. Lehet, hogy a szerelem teszi, de ilyen szenvedélyes nővel soha nem volt kapcsolatom, mint te vagy. Mielőtt megint butaságot mondsz, tudtam, neked nagyon fog fájni ez a hétvége és Elvirával közöltem, jövőre keressen magának másik partnert, mert én a Kozma Juditkával fogok a találkozókra menni ezek után.

- Úristen! Mi lesz, ha bosszút áll rajtad?

- Édesem, ma is láthatták, hogy beülsz mellém az autóba. Döntöttem. Nem fogom titkolni a kapcsolatunkat. Nekem te többet érsz mindennél és mindenkinél. Még a héten elmegyek hozzátok, hogy a szüleiddel megismerkedhessek.

Ettől a szövegtől Juditka bezsongott. Még potyogtak a könnyeim, de agyon tudtam volna csókolni a szerelmemet. A féltékenység elillant belőlem. Június végéig (amikor a tanároknak is befejeződött a tanév) mindennap többször elmormogtam magamban: „szerelem, szerelem, átkozott gyötrelmem”. Ami tény, ha nem találkozhattam Dezsővel, akkor Nóri nyakán lógtam. Barátnőm pedig hősiezen viselte a megpróbáltatásokat. Évzáró után, ameddig Dezsőnek

dolgozni kellett még, Nórival délelőttönként strandra jártunk. Két nem csúnya szingli lány. Többször akadt srác, aki barátkozott volna velünk. Az igazság, elsősorban velem, de olyan rondán néztem mindegyikre, hogy lepattantak rólam. Áadtam ezt a nemes élvezetet Nórinak, aki pedig érthető okból nem akart barátkozni senkivel. Magyarul, még ebben is kárára voltam neki. Július elsején Kozma Judit hivatalosan felnőtt lett. Életem első éjszakája, amikor úgy töltöttem házon kívül az időt, hogy nem a barátnőméknél. Soha nem tudtam gyakorlatban elképzelni, milyen, ha a férfi tenyerén hordja a nőt. Fizikai képtelenségnek tartottam, ám Dezső bebizonyította azon az első közös éjszakán, hogy ő arra is képes. Pedig 60 kiló azért az is súly. Estére hidegtálat rendelt, mert nem akartam elmenni étterembe. Engemet ne stíröljenek a krapekok. Ez volt az az idő, mikor még mindig ki akartam kiabálni a világnak a szerelmünket, de a demonstráláshoz nem volt kedvem.

*

Örültem az ötletének, hogy meg akar ismerkedni a szüleimmel, de utólag mérséklődött az örööm. Kozma tanár úr ugyanis kilóra megvette az apámat. Frankó jó kocsija van mindkettőnek, de megvesznek azért a hülye motorért, ami többbe kerül, mint egy autó. Apunak soha nem lesz olyanra pénze, hát most Dezsővel barátkozik és motoroznak. Óriási! Az apám előlépett, mint boldogságom fő akadályozója. Mi meg anyuval frászban vagyunk, hogy egyszer kitörik a nyakukat. Minap nekem is meg kellett néznom azt a szörnyeteget. Mi több: „Juditkának lesz bőrszerkója, mert az ilyen menő motorhoz az dukál” - mondta a szerelmem. Egyébként anyunál is megtette hatását az első találkozás a virágcsokorral, desszerttel és hozzá a kézcsókkal. Nóri meg nevet rajtam, hogy már az anyámra is féltékeny vagyok. Szülői környezetben derült fény arra, hogy a szerelmünket a jó ízlés határain belül nem kell titkolnunk. Gimnáziumunk igazgatónője két éve rácuppant Kozma tanár úrra. A férje két hónapig Svájcban tartózkodott, az idő alatt le kellett kötni a szabad vegyértékeket, merthogy az igazgatónő is kémia tanár. Dezsőnek az volt az utolsó nőügye előttem. Titkolóznunk pedig azért nem kell, mert már nagykorú vagyok, a bizonyítványomom nem tud kozmetikázni a tanár úr, egyébként pedig az ilyen esetben a tanár-diák kapcsolat iskolán belül rendezendő. Csak hát az igazgatónő érthető okból nem fog betenni Kozma tanár úrnak, hiszen annál többet ér a saját házassága. Bonyolultak ezek a felnőttek. Balatonon voltunk öt napig Dezső nyaralójában. Úgy terveztük, a névnapomat ott fogjuk megünnepelni. Ehhez képest tegnap Pestre zavart bennünket az időjárás. Olyan hűvös lett, hogy kizárólag az ágyban nem fáztam mellette. De hát nem lehet éjjel-nappal „malackodni”. Csak tudnám, hogy miért nem?

- Mondd, drága gyermekem, itt vagy te egyáltalán, vagy csupán a szemem káprázik?
- Kérdeztél valamit, anyukám?
- Közlendőm volt, de kétszer előadtam, harmadszor nem fogom megismételni.
- Ne haragudj! Elmerültem a felnőtt gondolatokban, amik momentán még idegenek számomra. - Apáddal megbeszéltük, szombaton tartjuk a névnapodat, amire Dezső és Nóri hivatalos. Valamint a mamáék lesznek jelen. Véleményed?
- Szerettünk volna Balatonon kettesben lenni, de hát betett ez a rohadt idő.
- Kislányom, szép dolog a szerelem, de nem szabad arról megfeledkezned, hogy szüleid is vannak.
- Kösz! Ne értsél félre, szeretlek benneteket, de igaz, ha ebben a pillanatban nem lennétek, akkor Dezső velem lenne és nem apuval motorozna.
- Elárulom neked, amit még nem tudsz, kikönyörögte Dezsőnél, hadd vezethessen.

Anyám ezzel a mondatával felkurblizta az agyamat. Odarohantam az ablakhoz, majd leültem a székre és ismét felpattantam, hátha meglátom az ablakból, amikor érkeznek. Marhaság az egész, hiszen azzal nem fognak előbb jönni. Végül csupán annyi történt, hogy anyuval összeveszttem, mert megengedte a férjének, hogy elmenjen a szerelmemmel motorozni. Következett fél óra mosolyszünet, ami számomra örökkévalóságnak tűnt, de elsősorban nem azért, mert haragban voltunk, hanem Dezső miatt aggodalmaskodtam.

- Mi lett az én céltudatos, kiegyensúlyozott kislányomból pár hónap alatt?
- Anyu, könnyen beszél az, akinek szívében nincsen már szeretet.
- Juditkám, ne felejtse el, apád és Dezső is felnőtt emberek! Egyik sem felelőtlen.
- Legfeljebb a szenvedély elveszi az eszüket. Tudod, milyen veszélyes a Mátrában a 24-es út? Tele hajtókanyarokkal, ahol a motorosok mennek, mint az állat. Lehet, hogy téged nem zavar, ha apu kitörné a nyakát, de én belehalok, ha Dezsővel valami tragikus történik.
- Óriási! Ehhez képest belezúgtál a tanárodba, aki ráadásul ökölvívó és még a motorozást is imádja. Egyik szenvedélye sem veszélytelen.
- Én a jóképű, deltás fickóba estem bele és csak később tudatosult bennem, Dezső aktív sportoló.
- Akinek sportszeretetből verhetik szét a képesfelét. Nem értek hozzá, de szerintem a motorozás sokkal veszélytelenebb.
- Hol az istenben vannak eddig?
- Dezső eleve nem fog idejönni, hiszen apád ment el hozzá. Csillapodjál! Rossz rád néztem.
- Akkor menjél be a szobákba és nézegessd a Mária-képet!
- Menjél te és imádkozzál hozzá, hogy épségben hazaérjen a szerelmed! Apád megdögölhet, az nem érdekes. 18 évig tejben-vajban fürösztöttünk, ami nemcsak az én érdemem volt. Végre Juditka talált magának egy jó módú palit, aki gondoskodik majd az egyetemi éveiről.
- Képzeld el, nem fog gondoskodni! Továbbra is a nyakatokon akarok élni. Majd, ha megkapom az orvosi diplomámat, azután fellélegezhetek!

Odajött hozzám, mikor éppen ledobtam habtestemet az ablaktól való visszajöveletem után és homlokomra tette a kezét. Azt hiszem, tényleg begolyósodtam, mert keze érintésére elnevettem magamat és ahelyett, hogy mérgemben felfaltam volna az anyámat, összeöleleztünk. Abban a pillanatban szólalt meg az ajtócsengő. Apu hazaért.

*

Szeptember közepén jártunk, egy szerdai napon, mikor arra lettem figyelmes, hogy Krisztián sündörög körülöttem. Eszem bejutott az ominózus házibuli és kezdett viszketni a tenyerem. Nóri, a józan ésszel gondolkodó „szüzike” a harmadik szünetben kivonult az osztályból, mondván, hogy levegőzni óhajt az őszi napsütésben az udvaron. Szerintem megdumálták előre a stratégiát Krisztiánnal, hiszen ő pedig elfoglalta a barátnőm helyét mellettem.

- Látom, még mindig nem felejtetted el azt az estét!
- Utálom a nyomulós srácokat. Ha már lerogytál mellém, térjél a lényegre!
- Jutka, egyben biztos lehetsz, kamázom annyira az unokabátyámat, hogy nem fogok ráhajtani a csajára. Örülök, hogy összejöttetek, de azért ebben némi érdemem nekem is van. Mivel mindketten naivak vagytok, ugyanakkor lassan a vak is látja, hogy Kozma tanár úr és Kozma Judit bele vannak egymásba pistulva, én, aki Dezső rokona vagyok, javasolom, itt a suliban ti

is legyetek uncsitesók! Tanúsítom a rokonságot, ami persze csak annyit jelent, hogy dumcsizhattok kettesben, amennyit akartok, de a szoknyádat nem húzogathatja fel az unokatesód.

- Hülye vagy?

- Jutka! Hagyjuk ezt a szűzies dumát! Hidd el, képen vagyok. Örülök, hogy végre megjött a csávónak az esze. Még annyit, ha bárki szerelemmel gyanúsít benneteket, hivatkozzatok rám! Kidolgozott stratégiám van a rokonságunkat illetően. Lássad, milyen rendes rokon vagyok, nem kérem, hogy puszival pecsételjed meg a rokonságunkat. Dezsőre jó hatással vagy, ahogy ő is terád. Megyek, mert mindjárt érkezik Kozma tanár úr.

Igaza volt Krisztiánnak. Attól kezdve mindenkinek azt mondtuk, rokonok vagyunk. Dezső egyébként a világ legfrankóbb férfinje. Nyáron sokat féltettem őt a motorozás miatt, de végre megígérte, ha kitartok mellette, és megszeretem a motorozást, csak velem fogja űzni ezt a sportot. Döntöttem. Legfeljebb együtt halunk meg. Vett nekem egy csoda szerkót. Amikor anyu először meglátott benne, nem ismert rá a lányára. Nem csoda, hiszen még a nőt sem sikerült felfedeznie pompázatos motorosszerkóm alatt. Még szemüvegem is van. Piszkosul feszítek a szerelmem mögött és altestemben mindig benne a zabszem, mikor feldübörög alattunk a szörnyeteg. Megérteni soha nem fogom ezt a szenvedélyt, de legalább az a jó érzésem megvan, hogy én is áldozatot vállalok a szerelmemért.

- Szeretnék veled komolyan beszélni!

- Juditkám, tudod jól, egy téma, ami kizárva. Másról bármikor nézetet cserélhetünk. Szakítani nem fogok veled, akkor sem, ha konkurencia akad a láthatáron. Tudod jól, az illetőnek jobb lett volna meg sem születnie, mert agyonvágom.

- Dezsőkém, boldog vagyok, hogy úgy érezhetem, mintha házastársak lennénk. Sokszor vagyok itt nálad. Ugyanakkor immár komolyan zavar, hogy szórod rám a pénzedet. Kétségtelen, nekem nincs saját jövedelmem, de legalább ne hozzá zavarba azáltal, hogy étterembe járunk, meg hasonlók!

- Miért baj az, hogy te hozzám tartozol? Ha a feleségem lennél, akkor sem dekáznám a kiadásokat.

- Nem vagyok a feleséged, akkor sem, ha én is így érzem. Jövő hónapban kezdődik az érettségi. Ha sikerül az egyetem, kemény hat év, mire doktorrá avatnak.

- Addigra én vén trottyos öreg leszek.

- Sajnálom. Mióta az eszemet tudom, doktor néni akarok lenni. Tudod, hogy mennyire szeretlek, de a szerelemből nem lehet megélni. Ráadásul, na mindegy, ezt hagyjuk!

- Juditka?!

- Anyunak már mondtam. Tud egy jó orvost. Igaz, veled kellett volna először közölnöm, de nem mertem. Normális körülmények között azt mondanám, babát várok. Ebben a szituációban az igazság, hogy terhes vagyok.

Nem mertem a szemébe nézni, mikor közöltem a tényt. A következő pillanatban áldottam magamat, hogy hozzászóltam a motorozáshoz. Úgy kapott fel a székről, mintha nem is lenne súlyom. Táncolt velem az a bolond nagy mackó. Elkezdtek potyogni a könnyeim és akkor még nem voltam benne biztos, hogy örömkönnék.

- Emlékszel? Majdnem 11 hónapja, hogy névnapomon először az enyém voltál?

- Dezsőkém, én csak a tiéd voltam és szeretnék is ebben a státuszban maradni.

- Kifaggathatod a barátomat, aki egyben a te apukád, hogy karácsonykor mit mondtam neki!

- Rosszak az idegeim, nem érdekelnek a rébuszok.
- Május 23-án, a névnapomon megkérem a kezedet a szüleidtől. Apukád borítékolta a beleegyező válaszát. Meglepínek szántam, de a döntés hozatala nem tűr halasztást. Hallani nem akarok arról, hogy a szerelemben fogant gyerekünket elvetessed!
- Dezsőkém, én ennek örülnék, de megismétlem, egyetemre akarok menni.
- Nem érdekel. Gyerek nélkül is vállaltam volna az egyetemet. Juditkám, számomra te vagy az első és minden csak utánad következik. Babával pedig különösen. Majd fogadok bejárónőt. Imádlak, te kis féltékeny édes. Abba remélem beleegyezel, hogy az anyukád legyen.
- Tudom, hülye vagyok, de tőle is féltelek.
- Majd leszoksz róla, csillagom!

Így történt, hogy az írásbeli és a szóbeli érettségi között gyűrűs menyasszony lett a kismama. Augusztusban házasodtunk össze, mert kikötöttem, megvárjuk a felvételi pontszámot, hogy Dezső annak tudatában vegyen feleségül, hogy bizony minimum hat évig csak viszem a pénzt a háztól. (Ráadásul másodmagammal.) Akkor már igencsak aktivizálta magát hasikámban a kis „pocaklakó”. Tudtuk, hogy fiú lesz, de kijelentettem, nem fogja követni az apja nyomdokait, mert inkább saját kezűleg fojtom meg. Az én gyerekem nem vereti magát agyon az edzőteremben.

2016. július 21.